

Η ΑΜΠΕΛΟΣ

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΛΥΣΕΩΣ

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. και Η. και Α. ΜΕΤΑΞΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Προμηθενται της Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων
της Α. Β. Γ. τοῦ Διαδόχου
και της Α. Μ. τοῦ Βασιλέως της Σερβίας

Τὸ μόνον προϊόν τοῦ εἶδους του τὸ χαῖρον παγ-
κόσμιον φήμην, ἀπόδειξις ἀψευδῆς τὰ 7 Βασιλικά
παράσημα και τιμητικά διακρίσεις 7 και τὰ
35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35
και τελευταίως τὸ αὐτ. παράσημον Ὁσμανιᾶ δ'. τάξιω
Γενικὸν Γραφεῖον δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν
9— Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατὰ—9

ἰπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γεν. ἀντιπροσώπου και π.ληρεξουσίου
κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΠΙΑΝΗ

ΣΗΜ. Ἡ ἑκτακτος ὑπόληψις, ἧς ἀπολαβεῖ δικαίως τὸ ἀγνόν
πρόϊον τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἐργοστασίου τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΕΤΑΞΑ

παρεκίνησε πολλοὺς ν' ἀλλάξωσι και τὰ ὀνόματά των και ν' αὐτοκληθῶσι Μεταξάδες. Ἐπειδὴ δὲ
ἀνεφάνησαν συνονθυλεύματα (δῆθεν τῶν κονιακ) ψευτομεταξάδων τούτων, πρὸς ἀποφγὴν παρα-
καλοῦνται οἱ κ. κ. καταναλωταὶ νὰ ζητοῦν τὴν ἐναντι φιάλην μετὰ ταινίαν φαίρουσαν πιστοποιήσιν
τουρκιστὶ, ἑλληνιστὶ και γαλλιστὶ, περὶ τῆς ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ τοῦ ΚΟΝΙΑΚ ἡμῶν τοῦ χημι-
κοῦ τῶν ἀνακτόρων Κ. Α. ΣΥΓΓΡΟΥ ὡς και τὰς σφραγίδας και τὴν ὑπογραφήν του. Ἡ ταινία
ἄρχειται ἀνωθεν τῆς ἐτικέτας, φθάνει μέχρι τοῦ λαμποῦ τῆς φιάλης, καλύπτει τὸ καψύλιον και εἶναι
τριγυρισμένη μετ' ἐτέραν ταινίαν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν μας.

Ζητεῖτε λοιπὸν πανταχοῦ τὸ πνευμοειδέστατον τῆς ἑννευ φιάλης
και ἐφραστῆτε τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῶν ὑπογραφῶν.

Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ἄνωθι προϊόν εἰς τὰς οἰκογενείας.

ΒΟΛΠΟΡΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜ'ΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
ΤΗ. ΕΥΤΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ. ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Περὶ ἐνωτίων, (ὑπὸ ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ). — Ἀπὸ τὰ δάκρυα και ἐλπί-
δες, ποίημα (ὑπὸ Ι. ΣΤΕΦΑΝΗ). — Δύο γυναῖκες, μυθιστ. ἐκ τοῦ γαλλικοῦ (ὑπὸ Κ.
ΦΩΤΙΑΔΟΥ). — Περὶ παιδικῆς ἡλικίας, (ὑπὸ Ν. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ, ἱατροῦ). — Εἰς τὸν
θάνατον Καίτης Λαμαλά, ποίημα (ὑπὸ ΘΕΟΔ. ΚΥΠΡΑΙΟΥ). — Ὑπόσχες, διήγ. ἐκ τοῦ
γαλλικοῦ. — Ἐξετάσεις (ὑπὸ Γ. ΚΑΡΑΤΖΑ). — Ἄδρες τοῦ Βοσπόρου, ποίημα (ὑπὸ Κ.
ΜΙΣΑΗΛΙΔΟΥ). — Τμήμα οἰκιακόν, ραπτικὴ (ὑπὸ ΑΓΓΑ-ΓΙΑΣ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.)
Souvenir, (ὑπὸ ΑΛΥΟΣ). — Πάππος ἐαυτοῦ. — Πολλὰ και διάφορα. — Πνευματικὴ
κίνησις. — Εὐτράπελα.

Διευθύνται { ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Κουλέ-Καποῦ Μπουγιούκ Χενδέκ. Σεφκέτ Βέν Χάν

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Βραβευθέν ἐν τῇ Διεθνεί ἐκθέσει Ἀθηνῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν
τῆς Α. Ρ. τῆς πρυγκηπέσεως Σοφίας

Ἄπαντες γνωρίζομεν ποσον τὰ εἰς νεάζοντα χαρίεντα πρόσωπα παραγόμενα ἐξανθήματα καὶ ρήγματα καταστρέφουσι τὴν φυσικὴν τρυφερότητα τοῦ προσώπου. Οἱ νέοι καὶ πρὸ πάντων τῖλλοντες δι' αὐτὴν ὅσον φροντίζουν καὶ διὰ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Καὶ ἀληθῶς, ἂν καὶ τὸ ἔχειν πρόσωπον ὠραῖον καὶ σῶμα τρυφερὸν εἶναι δῶρον τῆς φύσεως καὶ τὸ προσπαθεῖν ὅμως διὰ τὴν διαφύλαξιν καὶ προαγωγὴν τῆς ὠραιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας καὶ ὑγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μαλακὴ καὶ τρυφερὰ ἐπίδερμις τοῦ προσώπου, ἐκτιθεμένη εἰς τὰ ὀρμέα ψύχης, τὰς χιόνας καὶ τοὺς ἀνέμους τοῦ χειμῶνος, εἰς τὴν φλογερὰν θερμοκρασίαν καὶ κόνιν τοῦ θέρους καὶ εἰς ἐτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται καὶ διαρρηγνύεται, προσλαμβάνει ἰόχρουν χρῶμα καὶ θέαν ἐρρυτιδωμένην καὶ δυσάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἐκτὸς τῆς δυσαρέστου ἐπιδράσεως τῆς ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος τοῦ προσώπου, παράγει φλογώεις, αἵτινες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑπέρτατον βαθμόν. Ἄν καὶ ὑπάρχουσι πολλαὶ ἀλοιφαί, ἔλαια καὶ ὀρυζοκόνεις διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτά, μερικῶν μὲν ἢ ἐπιδράσεις εἶναι προσωρινῆς, ἄλλα δὲ ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνελόντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρὰ σκεύασμα φαρμακευτικὸν ἐλεύθερον πάσης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἐξαιρέτων καὶ προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν τοῦ προσώπου. Ἰδού λοιπὸν τὸ «Δερμόφιλον», ἔργον περὶ φανερῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης καὶ καρπὸς βαθείας καὶ διαρκούς παρηγήσεως καὶ ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα καὶ κατέχον ἀπάσας τὰς προρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητάς. Τὸ ἀπαράμιλλον τοῦτο φάρμακον ἐξαιλεῖται ὀλοτελῶς καὶ ριζικῶς τὰ ρήγματα καὶ τὰς ρυτίδας τὰς παραγόμενας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ ἐξανθήματα καὶ τὰς φλογώεις τοῦ προσώπου καὶ τὰς κηλίδας τὰς παρατηρουμένας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων τοῦ προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εἰς τὴν ἐπίδερμίδα καὶ χρῶμα ὠραῖον, διαφανές, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «Δερμόφιλον» κατέχει καὶ εὐωδίαν λίαν εὐχάριστον καὶ ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπίδερμίδος, εἶναι κατάλληλον καὶ διὰ διαρκῆ χρῆσιν. Τρόπος χρήσεως: Διὰ τὰ ἐξανθήματα καὶ τὰ τοιούτου εἶδους αἰδήματα τῆς ἐπίδερμίδος ἀλειφεται διὰ σπόγγου ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράρισμα τοῦ προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων τῆς «Κολωνίας», ἅτινα οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ παρὰ καθαρὸν οἶνόπνευμα, ὑπὸ διαφόρους ἐπόψεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρῆσις τοῦ «Δερμοφίλου», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντισηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν κηλίδων, καὶ τοῦ μελαψοῦ χρώματος τοῦ παραγομένου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «Δερμόφιλον» διὰ τουλπανίου ἐλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμνη τις χρῆσιν τοῦ «Δερμοφίλου» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διὰ ἀναμίξεως δύο κοχλιαρίων τοῦ καφέ ἐκ τοῦ «Δερμοφίλου» ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὑδάτος παράγεται ἀντισηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει καὶ λευκαίνει τοὺς ὀδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα τοῦ «Δερμοφίλου» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' ἑκάστην πρωΐαν εἶναι προτιμότερον ὄλων τῶν ὀδοντοκόνων καὶ ὀδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη καὶ πώλησις: Φαρμακεῖον «ΧΑΜΔΗ» ἐν Πόλει ὁδὸς Βεζιρτζιλέρ, καὶ ἐν Γαλιᾷ κατάστημα μυροποιῦ Ἰωσήφ «ΥΣΣΑΡ», ὁδὸς Τοῦρελ ἀριθ. 32

ΕΤΟΣ ΕΚΤΟΝ

Ἐν Κων)πόλει 20 Ἰουλίου 1904

ΑΡΙΘ. 10

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις , 60
Ἐν τῇ ξένῃ φραγ. χρ. 15
Ἐξέμνητοι κατ' ἀναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληροῦνται ἐπὶ ἀποδείξει φερούσῃ τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ καὶ αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.
Ὁ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητής.

Διευθύνται: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

Ὁδὸς Πανσομαὶ τὰς Λαρίτας ταῖς Μονοαῖς συγκοταμηνός, ἡδίσταν συνδριαν. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. Στ. 673—5

Τὰ Γραφεῖα τῆς «Βοσπορίδος» μετενόθησαν εἰς Κουλέ-Καπού Μπουγιούκ Χενδέκ, Σεφκέτ Βέη Χάν.

ΠΕΡΙ ΕΝΩΤΙΩΝ

Ἄς μὲ συγχωρήσωσιν αἱ ἄγαν φιλάρεσκοι ἐκ τῶν ἀνεγνωστῶν μου, ἂν, γυνὴ καγῶ, ἐγείρω φωνὴν διαμαρτυρίας ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς φίλης «Βοσπορίδος» ἐναντίον ἔθνους ἀρχαίου, τὰ μάλα ἀπειροκάλου, ἐπικρατήσαντος δυστυχῶς ἀπ' αἰῶνων παρὰ τῷ ὠραίῳ φύλῳ καὶ μὴ σκοποῦντος νὰ ὑποχωρήσῃ ἐναντίον τῆς ὑγείας καὶ τῆς περὶ τὸ καλὸν ἀναπτύξεως τῆς γυναικός, καίτοι πολλα ἀναθήματα ἐξεσφενδονίσθησαν κατ' αὐτοῦ ὑπὸ δεξιωτέρων τοῦ ἐμοῦ καλῶν.

Ἰὸ ὅτι ἡ φιλαρέσκεια νικᾷ καὶ καταβάλλει πολλαχοῦ τὴν φιλοκαλίαν, τὴν περὶ τὸν ἐξωρισμὸν τοῦ γυναικείου συνόλου καλαισθησίαν, ἥτις μόνη ὀφείλει νὰ πρωτοστατῇ ἐν τῇ ἐνδυμασίᾳ καὶ τῷ καλλωπισμῷ τῆς γυναικός, εἶνε ἀναμφήριστον. Τοῦτο βλέπομεν ἐάν ἐν μόνον βλέμμα ρίψωμεν ἐπὶ τῆς γυναικός, ἥτις πρὸς πείσμα τῶν αἰῶνων, τῆς προόδου καὶ τῆς ἀναπτύξεως, δὲν μένει ἢ, ὅ,τι καὶ ἄλλοτε ἦτο, ἦτοι μία ὠραία εἰκὼν, ἐφ' ἧς ὁ ζωγράφος ἔρριπεν ἄνευ φειδοῦς καὶ αἰσθητικότητος ἀπαντας τοὺς ζωηροὺς χρωματισμοὺς πρὸς ζημίαν τῆς καλαισθησίας, ὡσεὶ ὁ μόνος ὀρισμὸς τοῦ θήλιου ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς δὲν ἐτάχθη ἄλλος ἢ, τὸ πάσῃ θυσίᾳ ἀρέσκειν καὶ ἐπιδεικνύεσθαι κατὰ τὸν τρόπον θεατρικὸν ἢ . . . ἐμπορικόν.

Ὅσα ἀσθενῆς πλάσμα καὶ ἄβρον εἶναι ἡ γυνή, ὅση εὐχερέστερον καὶ μαλακώτερον κάμπτεται καὶ πείθεται προκειμένου περὶ παντός ἄλλου συμφέροντός του ἐν γένει μὴ θίγοντος τὸ ζήτημα τῆς

φιλαρέσκειας, τοσοῦτε σκληροτραχηλωτερον, δυσήνιον καὶ ἰσχυρόγνωμον δεικνυται ὅταν ἡ φωνὴ τῆς λογικῆς θίγη τὸ τελευταῖον τοῦτο ζήτημα, τὸ ζήτημα πολλὰς μίξς προσκαίρου λάμψεως ὄλων ἐφημέρου καὶ παροδικῆς, ἥτις τὴν ζημίαν αὐτῆς δύναται νὰ ἐπιφέρῃ καὶ οὐχὶ ποιάντινα ὀφέλειαν, καὶ καθ' ἧς πολλοὶ κηδόμενοι τῆς ὑγείας τῆς καὶ τοῦ κάλλους τῆς, τὸ συμφέρον αὐτῆς περὶ πολλοῦ ποιούμενοι, ἀντετάχθησαν ἐρρωμένως κατὰ τοῦ ρεύματος τῶν ἐπιζημιῶν τούτων γυναικείων μακίων, ἀλλ' . . . ἀνωφελῶς.

Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν αἱ μικραὶ αὐταὶ μακίαι περὶ τὸ ἀρέσκειν, δὲν παραβλάπτουσι τὴν ὑγίειαν, τὴν καλλονὴν ἢ τὴν εὐπρέπειαν τῆς γυναικός, εἰσὶν ἀβλαβεῖς καὶ ἀθῶκαι, ἀφοῦ ἐλέχθη ὅτι ἡ καλλονὴ εἰς τὴν γυναικα εἶνε μίξ ὑποχρέωσις, (!) καὶ προκαταβολικῶς τῇ προεξωφλήθῃ ὁ τίτλος τοῦ ὠραίου φύλου, ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄνδρες δὲν εἶναι ἄτρητοι οὔτε ὄλαι αἱ γυναικῆς ὠρκαίαι, πολλοῦ γε καὶ δεῖ! ἢ δὲ τέχνη τοῦ ἀρέσκειν κρίνεται ὡς ἀπόκρυφος ἐπιστήμη, ἐν ἧ ἐνωρίς ὀφείλει νὰ μνηστῆ ἡ γυνή· πλὴν ὅταν ἡ φιλαρέσκεια, συγγνωστῆ μόνον ἐπὶ τῷ ὄρφ τοῦτε, ἀποδεικνύεται τούναντιον βλαβερὰ καὶ ἐπιζήμιος, ἀπειλοῦσα καὶ τὴν γυναικα καὶ τὰς ἐξ αὐτῆς προερχόμενας γενεὰς δι' ἐκφυλισμοῦ, δικαιούται πᾶς τις εὐκρινῶς ἀλγῶν ὑπὲρ τῆς γυναικός καὶ ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος, νὰ ἐγερθῇ καὶ θέσῃ φραγμὸν εἰς τὸ κακόν.

Πλὴν ποῖο; ἠδυνήθη νὰ κηρυχθῇ κηκίς, ποῖος ἐθροῦ ἀμβευσεῖν ἐπὶ ζητημάτων ἀφορώντων τὴν φιλαρέσκειαν, ποῖος ἠδυνήθη νὰ πείσῃ τὴν γυναικα ἐάν αὐτὴ φρονῇ ὅτι μία πτυχὴ τῆς ἐσθλότητος, μίξ λάμψις ἐφήμερος ἀδάμαντος, ἔστω καὶ ψευδοῦς, ἐν τίποτε, δύναται νὰ τὴν ἀναδείξῃ πρὸς στιγματὴν

De Monier. "Hygiène de la Beauté. Σ Μ.

καί κατά κερκίαν, ελκυστικώτερον καί μᾶλλον ἐρατεινὴν ;

Ὅταν βλέπω τὰς τοιαύτας ἀπεγνωσμένας προσπαθείας τοῦ φύλου μου, μοί φαίνεται ὅτι εὐρίσκομαι ἐν μέσῳ αἰθυσῆς, ὅπου ἐκτίθενται, οὔτε πλεῖον, οὔδ' ἔλαττον, γυναικεῖα θείγητρα εἰς τὴν δημοσίαν ἐκτίμησιν, εἰς πλειστηριασμὸν, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι . . . ἀντὶ οἱ ἀγοραστὰὶ νὰ καταβῶλωσι τὸ τίμημα τῆς ἀγοραπωλησίας, αὐταὶ αἱ ἴδιαι καταβάλλουσι πάλιν τὸ τίμημα ἐαυτῶν . . .

Ἄλλὰ ποῦς παῖει, οὐδεὶς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀδάμ θέλει εἶπει βεβαίως *Mea culpa!* . . .

Εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν τὰ χυδαῖα καὶ δηλητηριώδη ψιμμύθια ἦσαν πάσῃ τάξει κοινά, καθ' ἣν ὁ ὑδράργυρος καὶ τὸ ἀρσενικόν καὶ πᾶσα ἄλλη ἐπικίνδυνος καὶ φθοροποιὰ οὐσία, ἀπετέλουν τὴν βίασιν τοῦ γυναικείου καλλυντικοῦ χημείου, παρεμόρφουν καὶ ἐξηγροῦν τὴν γλυκεῖαν φυσιογνωμίαν τῆς γυναικός, τὴν ἐγήρασκον τερατωδῶς εἰς ὀλίγον χρονικὸν διάστημα, καὶ τὸ μὲν στόμα αὐτῆς μετέβαλλον εἰς δυσώση σηπεδόνα, τὴν δὲ ὄψιν αὐτῆς εἰς ὄψιν κκοκήθους γυναικίου, πόσκι καρδίαι ἐχεφρόνων δὲν ἤλγησαν εἰλικρινῶς καὶ πόσκι παρκινέσεις δὲν ἐγράφησαν καὶ δὲν ἐλέχθησαν διὰ τοῦτο ;

Αἱ γυναῖκες τότε μὲ σαρδωνικὴν ἀδιαφορίαν ἐδέχθησαν τὰς παρκινέσεις, μὴ παραδεχόμεναι νὰ καταθέσωσι τὰ . . . ὄπλα των ἢ μόνον διὰ τῆς ἀντιστοίχου πρωςφορᾶς νεωτέρων ἐξίσου εὐστόχων καὶ ἐξηκολούθησαν *en attendant* ὑποβαλλόμεναι εἰς τὸ προκαταρκτικὸν μαρτύριον τῆς, βοηθείας εἰδικῆς λαβίδος, ἀποψιλώσεως τοῦ προσώπου ἐκ παντὸς χνοῦ, ἵνα τὰ στρώματα τοῦ δυσανήμου φύλου προσκρμόζονται κάλλιον καὶ τὸ πρόσωπον ἀποκαθίσταται στιλπὸν καὶ λεῖον, ὡς ἡ ἐπιφάνεια καθρέπτου.

Ὅποια κατωρθοῦτο τότε ἡ γυνὴ (καὶ σπανιότερον εὐτυχῶς καὶ τότε ἀκόμη) δὲν θὰ ἤθελε, θὰ ἔφριττε, ὡς βεβαίως, νὰ ἐγενεῖτο τοιαύτη, ὡς εἶπε καὶ ὁ πολὺς *La Bruyère* εἰς τοὺς χαρακτῆρας του, διὰ τὰς ψιμμυθιομένας, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἐπέδωκεν ἡ γυνὴ παρκομορροῦσα ἀκαλαισθήτως τὸ ἔργον τοῦ δημιουργοῦ.

Ὅτε ὁ στηθόδεσμος ἐφευρέθη, ὑπὸ παραφροσύνης κατελήφθησαν αἱ γυναῖκες, ἐξ ἄκρου δὲ πρὸς αὐτὸν ἐνθουσιασμοῦ ἐρρίφθησαν ἐπὶ τοῦ νέου τοῦ-

του μηχανήματος τοῦ μεταβάλλοντος αὐτὰς εἰς σφῆκας τόσῳ τυρλῶς καὶ ὑπερβολικῶς, ὥστε τὰ οἰκτρὰ ἀποτελέσματα τῆς νέας ταύτης στρεβλώσεως ἰδόντες, οἱ τότε πεφωτισμένοι τῆς ἐσπερίας ἐπιστήμονες, ἔφριξαν καὶ ἔρριψαν κατ' αὐτοῦ πᾶν ἀνάθεμα καὶ πάντα στιγματισμὸν. Τίποτε δὲν ἴσχυσε καὶ τότε κατὰ τοῦ στρεβλωτηρίου τούτου, ὡςτε αἱ παρκινέσεις, οὔτε αἱ τρανώταται ἀποδείξεις τῶν συνεπειῶν τοῦ στηθόδεσμου, καίτοι ἐλήφθησαν αὐστηρότατα μέτρα πρὸς καίναστολὴν τοῦ κακοῦ καὶ ὑψηλὰ διατάγματα ἐξεδόθησαν διὰ τὸν τέρον ἐξουστρακισμὸν τοῦ ἀπὸ τῆς γυναικείας ἐνδυσμασίας, οὐδὲν ἴσχυσε, καὶ ἐξηκολούθησαν θεώμεναι αἱ λυμπατικαὶ κόραι, αἱ καχεκτικαὶ γυναῖκες, αἱ ὑστερικαὶ, ἐγκληματικαὶ μητέρες ραχιτικῶν παιδίων, ἐπιληπτικῶν ἢ ἡλίθιων, τῶν ἐκφύλων, καὶ ὅλη ἡ λιτανεία, ὡς μακαθερεῖος χορὸς συρμένους ἀπὸ τοῦ σατανικοῦ στηθόδεσμου, τῶν νόσων αἰτινες ἐκ τούτου προέκυψαν καὶ ἐπεδεινώθησαν διὰ τῆς καταχρήσεως αὐτοῦ. Ποτὲ ἐνδύμα δὲν ὑπέστη τοιοῦτον διωγμὸν καὶ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου δὲν ἐπολεμήθη ἀπνεστερον ὡς ἀνθυγιεινὸν καὶ κακοῦργον, ὡς ὁ στηθόδεσμος ποτὲ ἐνδύμα, λέγω, δὲν ἐξουστρακίσθη τοσοῦτον ἀμειλικτως οὐδ' ὑπέστη ἔτι καὶ αὐτὴν τὴν πληγὴν τῆς ἀτιμώσεως καὶ τοῦ στιγματισμοῦ, ἣν ὑπέστη τὸ ἀπαρτίζον τὸν γυναικεῖον κόσμον ἀντικείμενον τοῦτο.

Εἰ καὶ εἶδον αἱ γυναῖκες τὸ προσφιλες αὐτῶν κειμήλιον ἀτιμαζόμενον δημοσίᾳ ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ δημίου, ὅστις μὲ τὸ ἐνδύμα τῆς ἀτιμώσεως, ὅπερ ἦν ὁ στηθόδεσμος, περιεβάλλε τὸ σῶμα τῶν εἰς θάνακτον ἢ στιγματισμὸν καταδικασμένων κακοῦργων καὶ ὅπερ ἦτο ἄλλος κλοῦς εἰς τὸν πόδα τῶν εἰς τὸ κατεργῶν ἀποτιώντων τὴν ποινὴν των, καὶ ὅμως . . . καὶ μετὰ τὸ ἀνάθεμα τοῦτο, καὶ μετὰ τὴν βεβηλωσιν ταύτην ὁ στηθόδεσμος ἐπεκράτησε καὶ ἐξακολούθει καὶ θὰ ἐξακολούθη ὡν ἄρθρον πίστεως τῆς φιλαρεσκείας καὶ κυρία βασίς τῆς γυναικείας κοσμιότητος, ἑναχοῦ δὲ καὶ τῆς ἀνδρικῆς.

Καὶ ἐπολλαπλασιαζόντο τοιοιτοτρόπως αἱ στρεβλώσεις, οἱ κοπιώδεις τοκετοὶ, τὰ ἡλίθια παιδία, αἱ ἐκτρώσεις, αἱ παραμορφώσεις τοῦ ὄργανισμοῦ, ἡ φυμκτώσις, ὁ λυμπατισμὸς καὶ ὅλον τὸ συναξάριον τῶν ἀνθρωπίνων δυστυχιῶν, τοῦ ἐκφυλισμοῦ

ΑΠΟ ΤΑ «ΔΑΚΡΥΑ».
ΕΛΛΗΝΑ

Ἄνεβα, ψυχὴ μου, ἀνέβα
στὰ μαγεμένα ἀστέρια,
κί' ἀπλώσε 'κεῖ τὰ χέρια
κί' ἀγκάλιασε τὸ φῶς.

Κί' ἀν κάποιε φιλί τοῦ Ἰουδα
φθάση καὶ 'κεῖ μ' ἀντάρα,
μὴ φρίξῃς οὐ κατὰρα
'στὴ καταχνιά, 'στὸ φῶς.

Κί' ἀν ἓνα 'κεῖ στεφάνι
σοῦ πλέξουν ἀπ' ἀγκάθια,
μὴ φοβηθῆς τὰ πάθια
ἢ θλίψι θὰ χαθῆ.

Καὶ 'στὴν αὐγὴ τοῦ κόσμου
ἢ σταυρωμένη ἰδέα,
πάνανη, γλυκεῖα κί ὠραία,
γρά σὲ θ' ἀναστηθῆ.

Ἰωάννης Κ. Στεφανῆ,
Ἄντομπε 1904

ΕΚ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΔΤΟ ΓΤΝΑΙΚΕΣ

(Συνέχεια ἐδε ἀριθ. 9)

Εἶχεν ὀλοτελῶς λησμονήσει τὸ γεῦμα τοῦτο τῶν Βοβάρ, οἰκογενεῖς ἡθοποιῶν, κελῶν ἀνθρώπων τοῦς, ὅποιους εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε ἡ Μαρῆ καὶ μετὰ τῶν ὀποιῶν εὐχαρίστως τὴν ἄρινη νὰ σχετίζεται. Τώρα, τὴν παρετήρει ἐνησυχολημένην νὰ κομβόνη λευκὸν χειρόκτιον, ὑπερέχων σφιγκτὸν διὰ τὴν παχεῖαν χεῖρά της, περιεσφιγμένην ἐντὸς ἐσθῆτος ἐκ μαῦρου ὀλοσπρικοῦ, ἧτις τὴν περιέσφιγγε χωρὶς νὰ τὴν λεπτόνη, ἔχουσαν τὸν λαίμων ἐστενοχωρημένον διὰ περιλαίμου ἐκ βελούδου *solferino* τὸ ὅποτον διεφάνει φρικωδῶς μὲ τὸ βυσιινόχροον ἄνθος τοῦ πύλου της. Πρὸ μακροῦ χρόνου εἶχε παραιτηθῆ νὰ τὴν καθοδηγῆ περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἐνδυσμασιῶν της.

(Ἀκολουθεῖ)
Βιογινία Εὐαγγελίδου

— Τότε λοιπόν θά επιστρέψης άργά;
— Ω! όχι πολύ... Θά πω εις την Βικτωρίαν να σε παρασκευάση έν καλόν γεύμα, όστρείδια και περιστέρι με τὰ μπιζέλια. Σ' άρέσουν, δέν είν' έτσι, χοντρούλη μου;

— Μάλιστα... μου είναι άδιάφορον, είπεν εκείνος παροξυνθείς έκ τών αιώνιων τούτων μαγειρικών ένασχολήσεων και θεωρών γελοίων να καληται αχοντρούλη μου,» υπό γυναικός επιβλητικῶν διαστάσεων, ή όποία βεβαίως έζύγιζε δέκα κοιλιά περισσότερον αύτου. Είτα έσχεν όλίγας τύψεις συνειδότης.

— "Ωφειλον τουλάχιστον να τῆ χρωστώ χάριν δια τὰς καλὰς της προθέσεις, έσκέφθη όταν ή Μαρή έκλεισε την θύραν, άφίνουσα όπισθεν της βαρῦ άρωμα ήλιοτροπίου και πούδρας. Ταλαίπωρος κόρη! 'Ελπίζω, ότι μ' όλα ταῦτα δέν τῆ καθιστῶ πολὺ δυστυχῆ· είναι τόσοσόν όλίγον ψυχολόγος!

Μείνας μόνος ἤρχισε να έντροφεῖ μετ' ήδονῆς εις άρθρον σχεδόν άποτελειωμένον. Τρεῖς μακραι ώραι παρήλθον χωρίς να έγείρη τῆν κεφαλήν· ύπεράνω του χαμηλοῦ τοίχου, ό όποτος ώριζε τῆν όδόν, άναμέσον τών ήμιγυμνωμένων δένδρων ένός γηραιοῦ κήπου ώχραι άκτίνες ήλίου διελθοῦσαι έπεκάθησαν επί του χάρτου, επί του όποίου έγγραφεν.

«'Εν περιλήψει, δύναται τις να είρη ότι ό Ουταμάρο, εἷς έκ τών πρώτων εἶχε παραιτηθῆ του κατὰ συνθήκην ρυθμοῦ τών Ιαπωνίων ιχνογράφων, δια να υπ καταστήσῃ αισθητικῆν έλευθεωτέραν, παρατήρησιν άληθεστέραν δια τινος δικτικότητος, ἥτις δέν εφθανέ ποτε μέχρι τῆς γελοιογραφίας και λείψανόν τι άρχαῖσμοῦ τό όποισ δέν άποκλείει τῆν χάριν.»

Ο Δανιήλ έθεσε τελείαν, ήγέρθη, έτανύσθη, με τῆν κεφαλήν όλίγον βαρεῖται, αλλά αισθανόμενος τῆν καρδίαν πλήρη έκ τῆς άγαλλιάσεως εκείνης, τῆν όποίαν προξενεῖ ή επιτέλεσις του καθήκοντος.

— 'Αρκεί πρὸς τό παρόν έσκέφθη, θά έχω καιρόν άπόψε, να επιθεωρήσω όλα αὐτὰ πρὶν τὰ στείλω εις τό τυπογραφεῖον... Είναι τετάρτη και ήμισία, ό καιρός είναι καλός... επιθυμῶ να υπάγω να ιδω τον Φρενέλ, θά ἦναι περίπον ή ώρα κατὰ τῆν όποίαν επιστρέφει έκ του λυκείου.

Έκ τῆς όδοῦ Βανῶ, δια τών ἡσύχων διεξόδων

του προαστείου του 'Αγίου Γερμανου έλαβε τῆν μακροτέραν όδόν, εφθασεν εις τῆν πλατείαν του 'Αγίου Σουλπικίου και διήλθε τό Λουξεμβούργον, όπως μεταβῆ εις τῆν όδόν d' Assas.

Ο Δανιήλ έβάδιζε χωρίς οὐδαμοῦ να προσηλοι τον νουν ώρισμένως, άπολαύων ένδομύχως του κάλλους και τῆς μεγαλοπρεπειας τῆς φύσεως ώχρωσῆς ἥτις υπό τῆν πνοήν του φθινοπώρου και μελαγχολικῶς άναπολῶν ότι οὐδέν εἶχε σύντροπον τῆς ψυχῆς του δυνάμενον να συμμερισθῆ μετ' αύτου τῆν ήδειαν τέρψιν του θαυμασμοῦ και τῆς ρέμβῆς του.

Ταῦτα μονολογῶν κατ' ιδίαν εφθασεν εις τῆν όδόν D' Assas και διεσκέλισεν ήρωικῶς τὰς πέντε κλίμακας, αίτινες εφερον εις τό οικημα του Φρενέλ. Η θύρα ήνοιχθη υπό νεαρῆς κόρης, τῆς αδελφῆς του Φρενέλ, και αι πρώται συστάσεις εγένοντο άνευ πομπῶδους έπισημότητος μετὰ τῆς άγνῆς άφειλεας, ἥτις έχαρκτηριζε τῆν φιλίαν του Δανιήλ και Φρενέλ. Το δωμάτιον τῆς υποδοχῆς, όπου ό ξένος εἰσήχθη τῶ εφάνη φαιδρόν, φωτεινόν και χάριεν ένδιαίτημα. Μικρόν, έν τούτοις δωμάτιον, οι τοίχοι του όποίου δέν εφάνοντο ως έκ τών βιβλιων, του όποίου τό κέντρον ήτο έμπεφραγμένον δια τεραστίας τινὸς τραπέζης και έν τῶ όποίῳ οι κάτοικοι του εῦρον θέσιν να τοποθετήσωσιν εισέτι έν κλειδοκύμβαλον, ένα όκρίβαντα και μερικῶς εδρας.

— Είναι ώραιον τό οικημά μας, δέν είν' έτσι; είπεν ό Φρενέλ μετ' ύφους εύχαριστήσεως. 'Αλλά δέν είδες τό ώραιότερον. Παρατήρησον όλίγον, έν όσα φέγγει άκόμη.

Δια του άνοιχτου παραθύρου υπερηφάνως εδείκνυε τῆν άπαράμιλλον άποψιν, —τό πλησιέστατα φαινόμενον Λουξεμβούργον, τους μελανούς πύργους του 'Αγ. Σουλπικίου, δένδρα, στέγας εκτεινομένας επ' άπειρον, και πολὺ ύψηλά, πολὺ μακράν, δεσπόζοντας τῆς πόλεως, τῆν όποίαν ή έσπέρα ἤρχιζε να περιβάλλῃ δι' όμίχλης, τους πέντε θόλους του Sacré-Coeur, παλλεύκους επί του ώχρωίντος ορίζοντος.

— Οὐρανόν, αγαπητέ μοι οὐρανόν, άερα, φῶς!

— "Α! μάλιστα, είπεν ό Δανιήλ· παρ' έμοί, έν τῆ όδῳ Βανῶ, έχω αρκετὰ δένδρα, αλλά μοι κρύπτουν τον οὐρανόν...

'Αγαπάτε τῆν θεάν σας, δεσποινίς;... 'Εν τούτοις, τον χειμῶνα, όταν όλα αὐτὰ πληρωθοῦν χιόνος, θά ποθήσητε ίσως τον ώραιον ήλιον τῆς Τουλούζης και τῆν γλυκεῖαν θερμότητα τῆς Μεσημβρίας.

Η 'Αλίκη εἰκίνησε τῆν κεφαλήν.

— Δέν θά ποθήσω τίποτε, είπε. 'Εγεννήθικμεν έν Παρισίους, ό Γεώργιος και έγώ, άν και εἴχησμεν σχεδόν πάντοτε έν τῆ έπαρχία.

Ο Δανιήλ άορίστως εἶχε μάθει άλλοτε ότι ό πατήρ του Φρενέλ ήτο εισπράκτωρ εις τὰ περιχωρα του Βορδῶ, άλλ' άχρις ώρας διετέλει έν παντελει άγνοία όσον άφορῶ τῆν οικογένειαν του φίλου του. Καλῶς εἶχεν έννοήσει τῆν παρελθοῦσαν έσπέραν ότι οι γονεῖς εἶχον άποθάνει άμφότεροι και ότι ό Φρενέλ εἴζη μετὰ τῆς αδελφῆς του, αδελφῆς πρεσβυτέρου, έσκέπετο γεροντοκόρης τισσερακονταέτιδος, βραχυσώμου, παχείας και μειδιώτης. Τώρα παρατηρῶν τῆν νεάνιδα παρὰ τό παραθύρον ισταμένην, διηρωτάτο πῶς και διατί τῶ εἰπῆθεν ή άλλόκοτος αὐτῆ σύλληψις ένός κρασιδοροφου Φρενέλ.

(Επεται συνέχεια)

Κ. Φωτιάδης.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. άρθρ.)

Θηλάσις παρὰ τροφοῦ. Εὐνόητον εἶναι ότι ή έκλογῆ τῆς τροφοῦ δέν να γίνεται υπό Ιατρῶν, τῶν μόνων άρμοδιῶν· άποφανθῶσι περὶ τῆς σωματικῆς καταστάσεως και τῆς υγείας τῆς εκλεκτέας γυναικός· δια τὰ νεογνά άπαιτεῖται τροφὸς τεκοῦσα πρὸ δύο τό πολὺ μηνῶν, δια δέ παιδία μεγαλειτέρας ήλικίας, εκλέγομεν γυναίκα, ἥ; ό τοκετός προσεγγίζει όσα τό δυνατόν πρὸς τον τῆς μητρός. Αἱ πολυτόκοι γυναικες τροφοὶ προτιμῶνται τῶν πρωτοτόκων και διότι γινώσκουσι να περιποιῶνται κάλλιον τό παιδίον και διότι άντέχουσι πλειότερον εις τους κόπους τῆς θηλάσεως και τέλος διότι παρ' αὐταῖς ή εκκρισις του γάλακτος υπακειται όλιγώτερον εις μεταβολὰς ή εις πρόωρον διακοπήν· πλὴν δέ τούτου δια τὰς πολυτόκους δυνάμεθα να πληροφορηθῶμεν περὶ τῆς προηγουμένης αὐτῶν θηλάσεως, τούτ' όπερ εἶναι πολύτιμος οδηγός. Η ήλικία τῶν τροφῶν καλόν να ἦνε 25-

30 ετών· τούτο όμως δέν σημαίνει ότι ελάσσονος ἢ μείζονος ήλικίας τροφὸς δέν είναι καλή. Η τροφὸς δέν να έχῃ ιδιόσυγκρασίαν εύρωστον, χρώμα μελάγχρου μᾶλλον ἢ ξανθόν, χαρακτήρα ήπιον, φυσιογνωμίαν χαρίεσσαν και τους όδόντας ουχι εφθαρμένους. 'Επισταμένως δέν να εξετάζωνται τὰ κληρονομικὰ προηγούμενα αὐτῆς ως πρὸς τῆν φυματίωσιν και τῆν παραφροσύνην, ως και πρὸς άλλην τιὰ άπόκρυφον νόσον καθολικῆν. Η φυματίωσις, ως και έτέρα άπόκρυφος νόσος είναι αι δύο σπουδαιοτάται νόσοι, υπό τῆν εξέτασιν τῶν όποίων δέν να υποβάλλωνται αι ως τροφοὶ προσληφθησόμεναι· σπουδαία δι' αὐτὰς εξέτασις είναι και ἡ τῶν μαστῶν. 'Εξετάζομεν τον σχηματισμόν τῆς θηλῆς, τῆν ανάπτυξιν του αδένου του μαστοῦ και τῆν ποσότητα του γάλακτος. Πολλάκις ό Ιατρός παρακαλεῖται όπως εξετάσῃ τό γάλα τῆς τροφοῦ ἢ δια γυμνοῦ οφθαλμοῦ έντὸς κοχλιαρίου ἢ δια διαφόρων έργαλείων (μικροσκοπίου, γαλακτοσκοπίου, γαλακτοβουτυρομέτρου, σακχαρομέτρου κλπ) ἢ και δια τῆς γεύσεως εἰτι πολλάκις· τὰ διάφορα ταῦτα μέσα δέν παρέχουσιν εις τῆν πρῶξιν σοβαρὰ άποτελέσματα, άνωρελῆς δέ εἶναι να προσφεύγωμεν εις αὐτὰ. Η ποιότης του γάλακτος κρίνεται εἴς αὐτῆς τῆς γυναικός και εκ τῆς καταστάσεως του μικροῦ παιδίου, όπερ εἶναι τό καλλίτερον δοκιμαστικόν μέσον.

Τεχνητὴ γαλουχία και διατροφή.

Η τεχνητὴ γαλουχία είναι ό χειρίστος και κινδυνώδεστος πάντων τῶν τρόπων τῆς γαλουχίας· γίνεται δέ συνήθως δια τῶν θηλάστρων (hiberons) τῶν περιλοτεχημένων κατὰ τον Σωρανόν. Θηλάστρων ύπάρχουσι πολλά εἶδη· τό απλούστερον εἶναι και τό καλλίτερον, διότι και εύκόλως καθαρίζεται και ἤττον επικίνδυνον τυγχάνει δύναται τις να παρέχῃ τό γάλα προβεβρασμένον, έννεῖται και δια ποτηρίου, κυπέλλου, κοχλιαρίου, άφοῦ προηγουμένως καθάρισῃ και πλύνη πάντα ταῦτα δια ζέοντος ύδατος· ως πρὸς τον κριθμόν τῶν γευμάτων και τῆν άναγκαιοῦσαν δι' έκαστον τούτων ποσότητα Ισχύουσιν οι αὐτοὶ και επί τῆς φυσικῆς γαλουχίας κανόνες. Η τεχνικὴ γαλουχία δύναται να γίνῃ δια του γάλακτος τῆς αἰγός, τῆς άμνάδος, τῆς ἴππου και τῆς κυνός· τό καλλίτερον όμως και μᾶλλον εύχερηστον γάλα είναι τό τῆς οἴνου και τῆς δαμάλεως.

(Επεται συνέχεια)

Ν. Φερμάνογλους Ιατρός.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΗΣ ΔΩΔΕΚΑΕΤΟΥΣ ΚΑΙΤΗΣ ΔΑΜΑΛΛΑ

Σ' άνθολουσμένο επάνω προσκεφάλι, μ' ένα κρυφό άνασασμό που στέλλει, έχει γυρτό το παιδικό κεφάλι και βλέπεις να τὸ τριγυρνούν άγγέλοι.

Ο θάνατος πειδ κεί ! που να κρυφθῆ; χλωμό το προσωπάκι της τρομάζει τάσπρο σεντόνι για να τυλιχθῆ σφικτά με τὸ χεράκι της άρπάζει.

«Έλα μαζί μας, λέει εν' άγγελουδι, για ν' άνεβούμε κεί στον ούρανό· τὸ μυροδάτο πάναγγο λουλουδι άνθει σὲ κόσμο εκεί παντοτεινό.

«Μη σκιάζεις, έλα δῶ, τ' άλλο τὴν λέει, να πάμε κεί 'ς τὰ νέφη τὰ άπαλά, ὁ πόνοσ ὁ πικρός εκεί δὲν κλαίει, σβύνουν τὰ όνειρα τ' άπατηλά.

«Έλα, κρυφομιλάει τὸ ύστερνό, εἰς τὸ αὐτὶ τῆς κόρης πλαί πλαί· επάνω πάμε !... εκεί που πάντα πάει κάθε άγγελουδι άσύγκριτο κι' άγνό !

Τὸ ξεγελοῦν με τὰ γλυκά λογάκια για τὸ μακρὸ ταξίδι τὸ στερνό και με δύο τρία άγγελικά φιλάκια τὸ ρίπτουν σ' ύπνο εὐθύσ παντοτεινό !

Ένα έλαφρὸ παράπονο άντηχάει από τὰ στήθη πῶφεύγε ἡ ψυχή· ὁ κόσμος ὅλος λαλεῖ μία προσευχή ἡ Καίτη φεύγει, 'ς τὰ ψηλά πετάει.

Θεοδ. Κυπραῖος

Αθήναι Ιούνιος 1904.

ΥΠΙΟΣΧΕΣΙΣ

I.

Φλεγόμενος εκ πυρετού, κοπιωδῶς αναπνέων, ὀλίγον κεκλιμένος ἐπὶ τῆς πλευρᾶς πρὸς τὸ σκυθρωπὸν φῶσ τοῦ Νοεμβρίου, τὸ ὅποτον μόλις ἐπέψαυεν ἀσθενῶσ τὴν κλίνην τῶν ἀλγηδόνων του, ὁ Μάρκελοσ εἶχεν ἀποκοιμηθῆ, βυθισθεῖσ εἰσ ὕπνον βαθύν, συνεχῶσ ταρασσόμενον ὑπὸ ρίγους, — ἡ δὲ χεῖρ του κατὰ μῆκος αὐτοῦ ἀναπαυομένη, ἡμιεκλειέτο ἔστιν ὅτε, ὡσ ἐάν ἐσφιγγεν ἄλλην χεῖρα. . .

— Λουκίλλη ! εἶπεν ἡρέμα.

Εἰς τὸ προσκεφάλιον αὐτοῦ καθημένη ἡ νεανὶσ ἐκλίνε τρυφερῶσ ἐπ' αὐτοῦ, ἐτοιμη νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα ταύτην, ἡ ὁποία ἐν ὄνειρῳ ἀγωνίας ἴσως ἐζήτη τὴν ἰδικήν της· ὁ ἀσθενὴσ ὅμως δὲν ἠνέφξε τοῦσ ὀφθαλμοῦσ και ἐξήκολούθητε κοιμώμενοσ.

— Κοιμοῦ . . . ὦ ! κοιμοῦ, φίλτατε ! ἡύχθη ἀνεπισθῆτωσ ψιθυρίζουσα.

Ἐκ δὲ τῶν ὠχρῶν παρειῶν της αἴφνης ἀφθονα δάκρυα ἀπελπισίας ἔρρευσαν ἐπὶ τῶν λεπτῶν χειρῶν της και ἐπὶ τοῦ τριχάπτου, εἰσ τὸ ὅποτον οἱ δάκτυλοι αὐτῆσ ἠσυχολοῦντο ἀσυναίσθητωσ. Τὸ μικρὸν ἐργόχειρον διωλίσθησε κατὰ γῆσ. Ἀναμέσον τῶν ἀνεῶν δακρύων της παρετήρει θνήσκοντα ἐκείνον, τὸν ὅποτον ἠγάπα, τὸν παιδισθεν φίλον της, τὸν ἐξάδελφον αὐτῆσ Μάρκελον, τὸν μνηστῆρα της.

II.

Τουσαῦτη εὐδαιμονία, ἡδεῖα και σταθερά, ὑπὸ τῆσ ὁποίας ἦτο ὡσεὶ περιβεβλημένη ὅπως τὸ παιδίον, ὅπερ εἰσ τὰσ ἀγκάλασ φέρει ἡ μήτηρ του, ἡ εὐδαιμονία τῆσ αὔριον, ἡ διαρκὴσ εὐδαιμονία τοῦ βίου της, ἐκείτο ἤδη πρὸ αὐτῆσ ἐτοιμοθάνατοσ !

Ἡμέραι τινὲσ μόλισ εἶχον διολισθῆσαι ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των, ἀφ' ἧσ ἐσπέρας εἶχον τελεσθῆ οἱ ἀρραβῶνὲσ των, ἡ ἀνθηρὰ ἐορτὴ τῶν καρδιῶν των.

Ὡσ νὰ ἦτο ἐκείνη ἡ πρώτη χρονολογία τοῦ βίου των, μειδιῶντεσ προσέβλεπον ἀλλήλους, ἐκπληκτοὶ ὅτι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην σχεδὸν ἐπισθῆμωσ ἐξηκρίβουν τὸν ἀμοιβαῖον ἔρωτά των αὐτοί, οἵτινεσ οὐδεμίαν ἐνεθιμοῦντο ἡμέραν τοῦ βίου των, καθ' ἣν νὰ μὴ ἡγαπῶντο εἰσέτι ! Ἡγαπῶντο πάντοτε, ἡ

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

«Ζῶμεν και ἀποθνήσκομεν με ἀγῶνασ». Prevost-Paradol.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθ.)

Ἔτερον παράδειγμα.

Ο Γαμβέττασ, ὁ μέλλον ρήτωρ, παρουσιάσθη πρὸ τῆσ νομικῆσ σχολῆσ τοῦ Πανεπιστημίου κατὰ τὸ ἔτοσ 1859. Ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοὶ ἀγαποῦν τὰ ἀστεῖα. Ὀλίγον πρὸ τῶν ἐξετάσεων ἐστοιχημάτισεν ὅτι θὰ τῷ δοθῆ ὡσ θέμα τὸ 12 ἄρθρον τοῦ ποινικοῦ κώδικοσ.

«Ο καταδικαζόμενοσ εἰσ θάνατον ἀποκεφαλίζεται.» Ἡ ἡμέρα τῶν ἐξετάσεων ἐφθασεν· εἰσ τὴν αἴθουσαν οἱ φίλοι τοῦ ἐξεταζόμενου συσσωρεύονται πολυπληθεῖσ, περιεργοὶ και μειδιῶντεσ δυσπίστωσ.

«Τί γνωρίζετε, κύριε, περὶ μεσοτοίχων ;» ἐρωτᾷ ὁ ἐξετάζων τὸν Γαμβέτταν.

— «Ο καταδικαζόμενοσ εἰσ θάνατον ἀποκεφαλίζεται . . . εὐθύσ ἐν ἀρχῇ δὲν φαίνεται ἡ σχέση, ἡτισ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ἄρθρου τούτου τοῦ ποινικοῦ κώδικοσ και τοῦ θέματοσ, τὸ ὅποιον πρόκειται· νὰ μᾶσ ἀπασχολήσῃ τὴν στιγμὴν ταύτην. Ἄλλ' ἄσ σκεθῶμεν ὀλίγον. Τὸ ἄρθρον τὸ ὅποιον ἀνέφερα εἶναι ὠρισμένοσ, σαφὲσ και δὲν παρέχει τὴν παρκαμικροτέραν ἀμφισβήτησιν. Ἄλλὰ δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον και με τὸ 653 ἄρθρον τοῦ πολιτικοῦ κώδικοσ, τὸ ἀναφερόμενο εἰσ τὰ μεσοτοίχια.»

Μετὰ τὸ προοίμιον τοῦτο ὁ ἀτάραχοσ μεσημβρινὸσ ἀναπτύσσει δαψιλῶσ τὴν θέσιν του και . . . ἐκέρδησε τὸ στοίχημα.

Τί ἡμπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον ; — Οἱ ἀπορριπτόμενοσ.

Τί δὲν κάμουν οἱ ἐξεταζόμενοσ, οἱ ὅποιοὶ δὲν ὀπισθοδρομοῦν οὔτε ἀπέναντι τοῦ δόλου. Ἰδοῦ ἐν γεγονόσ, ὅπερ μᾶσ διηγῆθη καθηγητῆσ τοῦ Πανεπιστημίου και μέλοσ τῆσ Ἀκαδημίασ.

Οἱ τελειόφοιτοὶ ἐνὸσ γυμνασίου ἐξετάζοντο εἰσ τὰ λατινικά ἐντὸσ ἰσογειοῦ αἰθούσασ, τῆσ ὁποίας τὰ παράθυρα πρὸσ τὸν δρόμον ἦσαν ἀνοικτά. Μόλισ ἐτελείωσεν ἡ ὑπαγόρευσισ, εἰσ ἐκ τῶν μαθητῶν κατορθώνει νὰ φανερώσῃ εἰσ ἕνα διαβάτην, βεβαίωσ γνωστὸν φίλον, τὰσ πρώτασ και τὰσ τελευταίασ

δὲ στοργῇ των αὐτῆ μόνον σὺν τῇ διαρρέουσι τῶν ἐτῶν καθῶσ και αὐτὴ ἡ ἰδία ψυχή των ἠλλασσε παραμένουσα ἅμα ἡ αὐτή.

Φαίνεται ὅτι ἀναπολεῖ τισ ζωηρότερον τὰσ ἀναμνήσεισ του, τὰσ εὐτυχεῖσ ἰδίασ, ὅταν τὰσ παρκατηρῆ με ὀφθαλμοῦσ λάμποντασ ἐκ τῶν δακρύων. Και ἡ Λουκίλλη σφοδρῶσ συγκεκριμένη ἀνεθεῶρει διὰ μέσου μουσίων λεπτομερειῶν, αἵτινεσ ἀνεβίουσ αἴφνης ἐν τῇ μνήμῃ της, τὸν παιδικὸν και νεανικὸν της βίον, — τόσον στενωσ συνδεδεμένοσ μετὰ τοῦ βίου τοῦ Μαρκέλου

Τὸν πατέρα της, τὸν λοχαγὸν Μωδοῦ, μόλισ τὸν ἐνεθυμείτο. Μόλα ταῦτα τῇ ἤρχετο εἰσ τὴν μνήμην ὡσ αἰα τισ μορφήσ, σοβαρῶσ μειδιῶσα, γλυκυτάτη. Τὸν ἐβλεπε πρὸ πάντων ὡσ ἐν διαφανεῖ ὀμίλῃ, τὸν πῶγωνα ἐπκκουμῶντα εἰσ τὸ ξανθόκομον μέτωπον τῆσ μητρός της, ὅταν τὸ ἐσπέρας ἀμρότερο ἐκλινον ἐπὶ τῆσ μικρᾶσ της κλίνησ και τὴν παρετήρουν ἐπιμακρὸν ἐν ἀφώιῳ εὐτυχίᾳ.

Ἦτο τότε ἐξάετισ.

Ἐν ἔτοσ μετέπειτα, δὲν ἠσθάνθη τὴν φουεράν. ἀπώλειαν, ἡτισ τὴν ἐπληξεν, εἰμὴ βλέπουσα ἀμαυρωμένοσ ὀλίγον και ὀλίγον τοῦσ λατρευτοῦσ ὀφθαλμοῦσ τῆσ μητρός της, τοῦσ ὀφθαλμοῦσ, οἵτινεσ καθ' ἐσπέραν ἐβέννυντο στρεφόμενοι μακρὰν ὡσ ἐν ὄνειρῳ ἄλγους και τρόμου, πρὸσ τὸ μεμακρυσμένοσ μέρος, ἐνθ ἐνδόξωσ εἶχε πέσει ὁ σύζυγοσ της.

Ο λοχαγὸσ εἶχεν ὑποδειχθῆ διὰ τὰσ ἐν Ἰνδοσινικῇ ἀποικίασ, τόσον διὰ τὴν στρατιωτικὴν γενναϊότητα αὐτοῦ, ὅσον και διὰ τὰ διοικητικὰ προσόντα του. Ἡ εἰμαρμένη τὸν ἐπερλίμενον ἐκεῖ ! Νύκτα τινὰ πεσὼν εἰσ ἐνέδραν, εἶχεν ἠρωϊκῶσ ὑπερασπιτῆ, τρέψκε εἰσ φυγὴν τοῦσ πειρατάσ, σώσασ τοῦσ ἰδικούσ του, ἀλλὰ βληθεῖσ θανασίμωσ.

Ὅτε ὠχρὰ και καταβεβημένη ἐξῆλθεν ἐκ τῆσ μακρᾶσ κρίσεωσ τῆσ ἀπελπισίασ, ἡτισ τὴν εἶχεν ἀφανίσει, ἡ κ. Μωδοῦ ἐπορεύθη πρὸσ τὴν ἀδελφὴν της. Αὔτη, χήρα, ἔζη ἐν σχετικῇ ἀνείσει. Παρὰ τὰσ παρακλήσεισ και τὰ δάκρυα αὐτῆσ, ἡ κ. Μωδοῦ ἐνέμεινεν εἰσ τὴν ἀπόφασίν της, ν' ἀναχωρήσῃ, νὰ ὑπάγῃ νὰ γονυπετήσῃ ἐπὶ τοῦ τάφοσ τοῦ συζύγου της !

(Ἀκολουθεῖ)

λέξεις του κεμένου. Ο δισβάτης ά μέσως εισέρχεται εις την βιβλιοθήκην, άντιγράφει την μετάφρασιν και μετά 20 λεπτά τής ώρας ή μετάφρασις εκυκλοφορεί από θρανίου εις θρανιον. Άλλ' ιδού ή τιμωρία. Το λατινικόν κείμενον ειλημμένον εκ του Κικέρωνος είχε συντομευθῆ έν τῷ μέσῳ, παραλειφθείσης μακράς τινος προτάσεως, την όποίαν όμως ο διαβάτης συμπεριέλαβε μετά του υπολοίπου εις την μετάφρασιν, επομένως και πάντες οι έπωφεληθέντες την μετάφρασίν του. Το Πανεπιστήμιον υπέβαλε τό συμβάν εις τό Ύπουργείον, τό όποιον διέταξε νά επκναληθῆ ή εξέτασις. Κατά την επκνάληψιν έννοεΐται, ελήφθη φροντίς νά κλεισθούν τά παράθυρα.

Διά νά κινηθῆ εις οΐκτον ο εξεταστής, όλα τά μέσα είναι καλά. Ο νέος είναι τόσον δειλός· κατά την παιδικήν του ήλικίαν έπαθε τυφοειδή πυρετόν· μία πτώσις κατά κεφαλῆς του άφῆρσε μέγα μέρος του μνημονικοῦ κτλ. κτλ. Αί συστατικαί επιστολαί πλημμυροῦν. Είς πατήρ διαβεβαιοί έν τιμῆ τόν εξεταστήν ότι ή σύζυγός του ήδη έτοιμοθάνατος, δέν θά ήμπορέσῃ νά ύπερέρῃ την άποτυχίαν του υιοῦ της. «Έκτοτε παρήλθον εΐκοσιν έτη και ή έν λόγω κυρία έχει λίαν καλώς.»

Άλλ' αί μητέρες εΐναι θρασύτεραι. Μία εξ αυτών παρευρίσκειτο εις τās προφορικās εξέτασεις του υιοῦ της, όκνηροτάτου και άμελεστάτου μαθητοῦ. Άφού έτελειώσαν αί εξέτασεις, κρούει την θύραν τής αίθούσης, όπου ήτο ο εξεταστής και μέ δάκρυα εις τούς όφθαλμούς λέγει· «Κύριε, ο υιός μου διά τρίτην φοράν άπορρίπτεται. Ο πατήρ του, όστις είναι βίαιος άνθρωπος, θά τον τιμωρήσῃ φοβερά. Εΐμεθα μόνοι, σās εξορκίζω, διορθώσατε όλίγον τούς βαθμούς του, ποτέ δέν θα έκστομίσω τίποτε.»

Εΐναι γνωστόν όμως ότι διά του κύβου τών εξέτασεων και πολλοί εξαίρετοι μαθηταί άπορρίπτονται. Άλλά τό πράγμα είναι σπάνιον. Ο μέγας φυσιολόγος Κλαύδιος Βερνάρδος άπερρίφθη εις τόν επί ύψηγεσίαν διαγωνισμόν του Πανεπιστημίου. Ο Φερδινάνδος Βρουνετιέρος δέν ήδυνήθη νά εισέλθῃ ως μαθητής εις την άνωτέραν σχολήν τών Παρισίων, τής όποιās μετά τινα έτη ύπήρξεν εις τών μάλλον διακεκριμένων καθηγητῶν. Ο Τολστόης άπερρίφθη εις τās εξέτασεις

του Πανεπιστημίου τής Μόσχας. Αναφέρονται και άλλαι άποτυχίαι περίφημοι (*) ή του Prevost Paradol, άπορριφθέντος εις τās εξέτασεις τής φιλολογίας του Taine και του Sarcey, άπορριφθέντων εκ τής ύψηγεσίας· άλλ' οι δύο τελευταίοι ύπήρξαν θύματα τής κυβερνητικῆς κακοβουλίας. Άλλ' οι άνθρωποι οῦτοι, οΐτινες μετ' όλίγον έμελλον νά γνωρίσουν την δόξαν, εξέλαβον τό πράγμα επί τό εύθυμότερον. Δέν συνέβῃ όμως τό ίδιον και δι' ένα νέον άστοχήσαντα εις τās εξέτασεις, όστις προέλαβε νά πληροφορήσῃ τόν εξεταστήν, ότι εάν δέν λάβῃ τό δίπλωμα, θά πετάξῃ τά μυαλά του εις τόν αέρα. Ο σοφός ένόμισε καθήκόν του μεθ' όλα ταῦτα νά τον άπορρίψῃ. Την επομένην πρωΐαν εύρε τον νεκρόν του διστυχοῦς πρό τής θύρας του.

Αί δεσποινίδες.—Νευρικαί ταραχαί και λυγμοί.

Και τό ώραιον φύλον δέν είναι άπηλλαγμένον τών σχολικῶν δοκιμασιῶν. Πόσων συγκινητικῶν σκηνῶν δέν γίνεται θέατρον ή αίθουσα τών εξετάσεων! Ο εξεταστής μέ φωνήν εύπροσήγορον λέγει· «Δεσποινίδς, γράψατε, παρακαλῶ, εις τόν πίνακα την εξῆς φράσιν...

Άπό τών πρώτων λέξεων ή εξεταζόμενη χάνει και αρχίζει νά σαλαβουτῆ εις φοικώδη όρθογραφικόν βόρβορον. Η κυριώτα αρχίζει νά τρέμῃ μεταξύ τών δακτύλων της. Μετ' όλίγον εκρήγνυται εις λυγμούς συνοδουμένους μέ ανάρητους φωνάς. Εΐναι νευρική κρίσις. Σπεύδουν πρός την άσθενή και ή κυρία τής ύπηρεσίας την οδηγεί εις ιδιαίτερον δωμάτιον κατηρητισμένον χάριν τών τοιούτων περιστατικῶν και πρόχειρον φαρμακείον όπου ύπάρχουν διάφορα φάρμακα ανκληπτικά, ύδωρ τών άνθῶν τής πορτοκαλέας, όξος, άλατα και άλλα.

Εύτυχως όλαί αί εξεταζόμεναι δέν είναι τόσον ευαίσθητοι. Μία νέα εξητάζετο. Η οικογένειά της έν σώματι παρίστατο εις τās εξέτασεις, ο πατήρ, μήτηρ, δύο άδελφοί και μία μικρά άδελφή. Όταν άνέγνωσαν μετ' όλίγον εις τόν πίνακα ότι άπορρίπτεται ή νεαρά μαθήτρια, ήτις ήτο άφρικανή, οὐδέν ειπεν. Πατήρ, μήτηρ, άδελφοί, άδελφαί, όλοι μαῦροι, ήνοιξαν τά έξ στόματά των, έγέλασαν γέλωτα άφωνων, λευκόν και άνεχώρησαν. Δέν τούς επανείδον πλέον.

(Έκ του Γαλλικοῦ)

Γ. Καρατζάς.

(*) Πάντες γνωρίζομεν ότι και ο Σουρῆς άπερρίφθη μετά μεγάλων επαιτών, ως ειπεν ο ίδιος.

ΑΥΡΕΣ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ Σ' ΕΚΕΙΝΗ

Τοῦ γάμου σου τὰ στέφανα προσκύνῃμά μου εὐχῶ, καὶ τὴν τιμὴν σου φύλαξα, σὴν πίστιν μου σιμά, καὶ τὸ στερόν σου φίλημα γιὰ σύντροφο μονάχο, ἀγάπη μου, ἐχάρισα σὴν δόλια μου καρδίᾳ.

Ἢ φανταζοῦμαι ὅτι ἐπλήσθη Παράδεισο... μὰ πάλι προῆ νεκρὴ ἀπ' τὰ λουλουδιὰ ὀρηκτικῆς περῆ ὅσων θυμηθῶ τὸ μαλακό, γλυκερὸν μου, προσκεφάλι π' ἀκουμπιστὰ καὶ οἱ δύο σὰς ἀλλάζετε φιλιὰ!

Κλαίω, θρηνητὸν μονάχος μου, καὶ ὅταν ψηλὰ σηκῶν ὅσων οὐρανὸν τὰ μάτια μου, σὲ βλέπω νὰ γελᾷς... πέφτω εὐθὺς ὅτ' αἰ γόνατα, ξεχνῶ τὸν κάθε πόνο, ἴσως γιὰ τὸν μου φαίνεται ὅτι καὶ σὺ ποτὴς!

Κώστας Μισσηλίδης

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῆς 13 Ἰουλίου 1904

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

Ραπτική.

Καίτοι ή ραπτική είναι μία τών στοιχειωδεστάτων οικιακῶν τεχνῶν και πᾶσα γυνή έχει την αξίωσιν ότι γνωρίζει νά ράπτῃ νέον ή ενστικτοῦ, οὐχ ήττον αναντίρρητον εΐναι ότι ήνα εκτελεῖται επιτυχῶς ή τέχνη αὕτη και ακριβῆ γνώσιν και μεγάλην εξάσκησιν απαιτεΐ. Λαμβανόμενης δὲ ὑπ' όψει τής σπουδαιότητος, ήν ή ραπτική κέκτηται έν τῇ οικογενείᾳ, δέν πρέπει βεβαίως νά θεωρῆται ἀάφορος διά την γυναίκα ή σπουδῆ αὕτης, αλλά τούναντίον αὕτη πρέπει νά κατέχῃ την πρωτίστην θέσιν μεταξύ τών έν τοῖς παρθεναγωγείοις διδασκουμένων διαφόρων εργαζομένων, ών πολλά, και δῆ τά τής πολυτελεῦς παικιλικῆς, όπως ασκοπα τυγχάνουσι και άνωτελῆ εις τās κόρας του λαοῦ.

Οὐ μόνον δὲ αί τών εργατικῶν τάξεων κόραι ανάγκη νά διδάσκωνται τελείως την ραπτικήν, την όποίαν δυνατόν νά μετέλθωσι και ώς βιοποριστικόν ἔργον, αλλά και εις τās άριστοκράτιδας έτι ή γνώσις αὕτης είναι αναγκασιότατη, τό μέν ήνα ὄσιν ικαναί νά εκτιμῶσι κατ' αξίαν και άμείβωσι δεόντως την εργασίαν τών άλλων, τό δὲ διότι δυνατόν άπροσδοκήτως, ως πολλάκις συμβαίνει, νά εύρεθῶσι και αὔται ήναγκασμένοι όπως χρισθῶσι την βελόνην χάριν τής ίδιας αὐτῶν οικογενείας τουλάχιστον.

Ὡς εις πᾶσαν τέχνην, οὕτω και εις τηνραπτικήν ὑπάρχουσι γενικοί τινες κανόνες, τών όποίων ή γνώσις διευκολύνειμεγάλως την πρακτικήν εξάσκησιν. Τούς στοιχειώδεις τούτους κανόνας και τινας σχετικὰς οδηγίας και εικόνας παραθέτομεν ένταῦθα, φρονούσαι ότι ή μελετῆ αὐτῶν δέν θά ήτο άνωφελῆς εις τās έν τῇ ραπτικῇ πρωτοπέρους.

Τὸ πρῶτον σημεῖον, εις τό όποῖον όφείλει νά επιστήσῃ την προσοχήν της ή ράπτουσα, είναι ή στάσις του σώ-

ματος. Οὕτω πρέπει νά κέθηται επί ἔδρα, τής όποιās τό ὄψος νά ήναι ανάλογον πρός τό τής τραπέζης, παρὰ την όποιαν εργάζεται, νά κρατῆ δὲ τό εργόχειρον εις εκανόν ὕψος, οὕτως ὥστε νά μή αναγκάζηται νά κάμπῃ τόν θώρακα, τοῦθ' ὅπερ λίαν επιβλαβὲς εις την ὕγιαν, οὕτε νά κλίνη ὑπεριμέτρως την κεφαλήν, ήτις πρέπει νά τηρῆται πάντοτε εις ὅσον ὄσον τε εὐθυτέραν στάσιν, ελαφρῶς μόνον κλίνουσα πρός τὰ εμπρός. Διά τόν λόγον τούτον οὐδέποτε πρέπει νά προσηλωμέν τὸ εργόχειρον επί του γόνατος, ἀλλ' επί μικροῦ προσκεφαλαίου (πελότας) τό όποῖον κατασκευάζομεν εκνωῶς βαρῦ, ήνα κρατῆται στερεῶς εις την θέσιν του και τοποθετούμεν επί τής τραπέζης παρὰ την όποιαν εργαζόμεθα ή και προσδένομεν επί ταύτης διά ταινιῶν ἐπ' αὐτοῦ προσεραμμένων.

Αἱ δὲ την ραπτικήν βελόναι πρέπει νά ήναι καλῶς εκλεγεμῆναι και στερεαί. Δοκιμαζόμεν δὲ την στερεότητα αὐτῶν, εάν θρασώσωμεν μίαν μεταξύ τών δακτύλων. Ἐν ή βελόνη άνθίσταται ισχυρῶς εις την θρασύν και ή τομῆ γίνηται κανονική, είναι εκανῶς στερεά και επομένως κατάλληλος εις πᾶν εἶδος ραπτικῆς· εάν τούναντίον κάμπηται εύκόλως και θραύηται ως ὕαλος, πρέπει ν' άπορρίπτηται. Καί ή όπή δὲ τής βελόνης πρέπει νά ήναι στρογγύλη και καλῶς ἐπιλωμένη, ήνα μή κόπηται τό νῆμα. Τὸ πάχος τής βελόνης δέν νά ήναι ανάλογον πάντοτε πρός τό εἶδος τής εργασίας και του ὕφασματος· και διά μέν τὰ εξωτερικά ενδύματα είναι κατάλληλαι βελόναι από του αρ. 5 μέχρι του αρ. 8 ή 9, διά δὲ τὰ λευκίματα από του αρ 9 μέχρι του αρ. 12.

Καλόν είναι εντός του δέματος τών βελόνων ή τής βελονοθήκης νά τίθηται όλίγη αμίαντος τετριμμένη εις κόνην· οὕτω προφυλάττονται αί βελόναι από τής σκουρίας. Καλόν είναι επίσης, νά φυλάττηται τοιούτη κόνη εντός μικροῦ κυτίου, εις τό όποῖον δύναται ή ράπτουσα νά βυθίζῃ ενίοτε τās χείρας, εάν διά του ιδρωτός επέρχηται οξείδωσις τής βελόνης.

Ψαλίδες διά την ραπτικήν απαιτοῦνται δύο· μία μεγάλη ἔχουσα τό έν άκρον εστρογγυλωμένον, τό όποῖον πρέπει νά κρατῆται πάντοτε πρός τὰ άνω, και τό ἔτερον ὀξυ· και μία μικρά ήνα κόπη τὸ νῆμα και τὰ λεπτά του ὕφασματος άκρα.

Η δακτυλήθρα πρέπει νά ήναι ελαφρά και όλίγον στρογγύλη άνωθεν, νά ἔχῃ δὲ τās διά την βελόνην κοιλότητας εκανῶς βαθείας· διά τόν λόγον τούτον αί εκ χίλυθος δακτυλήθραι είναι προτιμητέαι τών εξ άργύρου, ως και τών εξ ὀστών, αί όποῖαι είναι λίαν ευθραυσταί.

Τὸ μήκος του νήματος διά πᾶν εἶδος ραπῆς οὐδέποτε πρέπει νά υπερβαίνῃ τὰ 50 εκαστοτά του μέτρου· διά τό τρύπωμα όμως δυνατόν τό νῆμα νά ήναι μακρότερον· Καλόν είναι νά προσηλωμέν τὸ νῆμα επί του ὕφασματος άνευ κόμβου· εάν όμως δέν ήναι δυνατόν τούτο, πρέπει τουλάχιστον ο κόμβος νά σχηματικῆται ὅσον τό δυνατόν ἀδιόρατος·

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΓΓΑΓΙΑ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΣΤΡΟ

Προσεχώς αρχόμεθα δημοσιεύοντας εν επιφυλλίδι λαμπρόν διήγημα της γνωστής διακεκριμένης διηγηματογράφου και φιλάτης ημών συνεργάτιδος Δοσ Βιργινίας Εύαγγελίδου υπό τον τίτλον τού «ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΣΤΡΟ.»

SOUVENIR

Επιγγόμενον ούχι εν τῷ τῷ Κρόνου ἱερῷ περιπατοῦντες, ἀλλὰ διὰ φιλόφρονος καὶ λίαν εὐγενούς προσκλήσεως παρευρέμενοι ἐν τῇ ἐπὶ τῷ νεφ ἔτει ὑπὸ τοῦ ἀξιολύτου κυρίου Ν. Κολλάρου, ὑποπροξένου τῆς Ρωσίας καὶ προξενικοῦ πράκτορος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ἀποδεδειγμένη ἑσπερίδι, ἐν ἣ πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας λαμπροθάλαμους δεσποινίδας καὶ ἀναπρεσπύχτας ἐπὶ χάριτι καὶ καλλονῇ κυρίας ἐθιῶμεθα παρελαυνούσας, διεκρίνετο δι' ἐν ταύτῃ καὶ ἐλάμπρυνε τὸν χρόνον τῆς πᾶν ὅ,τι ἡ πρός πᾶν καλὸν ὄργωσα, πάσης δ' εὐγενούς ἰδέας καὶ παντὸς λεπτοῦ αἰσθητικῆς ἐμφανισμένη φιλοπόδοις τῆς Κερασούντος κοινωνία ἔχει κτήμα εἰς ὄρατον καὶ κομψὸν νὰ ἐπιδείξῃ, τὴν καρδίαν ἐκμαγεύον, ἐξυψῶν τὴν φαντασίαν καὶ τὸν οἶστον διεγερῶν.

Τὴν ἐκ τῶν θεληγῆτρων τῆς Τερψιχόρης ἀμετάπτωτον θυμῶν ὠραιότητα ὑπὸ πάσας τὰς ἐπόψεις συνεπλήρωσε τράπεζα, ἣς τὸν εἰς ἀναφυκτικὰ καὶ ἐδεσμάτα πλοῦστον ἐξ αἰσῶς ἐποικίλλον διάφορα εὐγενῶς ἐπὶ τῷ νεφ ἔτει προσπνεύθειαι θαλεραὶ καὶ πολυσομαὶ ἀνθοδέσμαι, ἅμα δὲ καὶ διάφορα ἐπικαίρωσιν κατὰ τὰ ἐπιτόρπια ἐγερθεῖσαι προπόσεις, ἅς, ἀναστάς ἐν συκινῆσει, ὁ ἐκ τῶν πανευλαβῶς ἔσθ' ὅτε πρὸ τῶν Μουσῶν ἀποκαλυπτόμενον κύριος Ι. Σοφριανόπουλος ἐπεσπράγισε διὰ καλλιπεσπύχτης καὶ πλήρους ποιητικώτατης εὐδοίας πρὸς τὸν κύριον Κολλάρου προσφωνήσεως, ἐργασίας κατὰ λέξιν ὡς ἑξῆς:

Ἀγαπητέ κύριε Κολλάρε.

Ἐπὶ τῇ σιπτῇ καὶ χαρμωσύνῃ ταύτῃ τοῦ νέου ἔτους ἑσπέρα καὶ ἀπὸ αὐτῆς τῆς πλουσιωτάτης καὶ φιλοξενεστάτης τραπέζης σας ἐπιτρέψατέ μου, ὑψῶν τὸ ποτήριον καὶ προπίνων μετὰ τῶν παρευρισκομένων ἐπιχαρίτων κυριῶν καὶ εὐγενεστάτων κυριῶν ὑπὲρ τῆς πολυφιλήτου καὶ τιμαλφεσπύχτης υἰείας σας, νὰ ἐξυπνίσω ἐπὶ στιγμὴν τὴν ἀπὸ πολλοῦ κοιμωμένην κακὸφρονον Μοῦσάν μου, νὰ ἀνοίξω καὶ πάλιν τὸ πωρότατον Repertoire τῶν πρὸς τοὺς φίλους ἑσμάτων τῆς καὶ λαβῶν ἐξ αὐτοῦ μετὰ συστολῆς νὰ ἀπαγγεῖλω τοὺς ἀκολούθους ἀποκλειστικῶς δι' ὑμᾶς σντεθέντας ὀλίγους ταπεινοὺς καὶ ἀτέχνους μου στίχους, εἰς τοὺς ὁποῖους ἐμπεριέχονται συνοπτικῶς μὲν, ἀλλὰ μὲ περιεκτικωτάτην τῆς καρδίας μου ἔμπνευσιν, αἰ ἀγνόηται ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Πλάτην εὐχαί μου. Τοῦ ἀτέχνου δὲ καὶ πενιχροῦς

τούτους στίχους μου παρακαλῶ, ἀγαπητέ κύριε Κολλάρε, νὰ δεχθῆτε εὐμενῶς ἐπὶ τῇ ἐορταζομένη χαρμωσύνῃ ταύτῃ τοῦ νέου ἔτους ἑσπέρα, θεωροῦντες αὐτοὺς ὡς ταπεινὸν μὲν καὶ ἐλάχιστον τῆς Μούσης μου δῶρον, ἀλλ' ὡς ἀειθαλῆ καὶ ἀμείραντον τῆς φιλίας μὲ αἰσθητικὰ πλεθροῖσιν ἀνθοδέσμων, τὰ ἄλλα καὶ εὐδοῖα τῆς ὁποίας ἀρώματα θὰ ἀνακαλωσῶσιν εἰς τὴν συμπαθῆ καὶ εὐγενεστάτην ψυχὴν σας τὸ εἰλεκρινεστάτον, τὸ ἱερώτατον ἅμα δὲ καὶ τὸ αἰσθητικώτατον τῆς πρὸς ὑμᾶς ἐγκαρδιωτάτης μου ἀγάπης Souvenir.

Ἐάν, ὑπεκῶν εἰς κοινὴν φιλοφροσύνης τύπος, Περαιερχόμεν τὸς φαιδρούς τῆς Κερασούντος κήπους Καὶ ἑσπῶσιν σοὶ προσέφερον, ὡς δῶρον μου ἐφέτος, Δέσμων ἀνθόπλεκτον κ' ἐγὼ διὰ τὸ νέον ἔτος, Τὰ ἄλλα θὰ κατέστρεφεν ὁ χρόνος ἕνα ἕνα Καὶ κατὰ γῆς θὰ ἐπιπτο, χλωμὰ καὶ μαραμμένα.

Ἐγὼ, ἀντὶ χάρισματος ἐκ μυρσινῶν καὶ ῥόδων, Προσέρχμαι ὅπου βροντᾷ τῆς πρῶσυχῆς ὁ κώδιον, Ὅπου σιπτῇ χριστιανοῦ ὑψῶται Ἐκκλησία Κ' ἐπὶ σταυροῦ τοῦ Ἰησοῦ τελεῖται ἡ θυσία Ἐκεῖ, ἐκεῖ καταφιλῶ τὸ σταυρωμένον θῦμα Καὶ δακρυβρέχω ὑπὲρ σοῦ τὸ ἅγιόν Του βῆμα!

Τώρα, τὸ σύμπαντος αὐτοῦ ἐάν εὐρίσκησ πέρασ, Ἐάν γνωρίζῃς ἀριθμὸν τῶν ἄστρον τῆς ἑσπέρας, Κλ' ἂν τῆς θαλάσσης δύνασαι νὰ φαντασθῆς τὴν ἄμμο, Τόσας θαῖρας ὑπὲρ σοῦ πρὸς τὸν Θεόν μου κίωμο... Ἰδοῦ ἡ ἀνθόδεση μὲν τοῦ σου πλεῖστα ἀπόψε Κλ' ἂν ἀγαπᾷ γὰρ Souvenir ἕνα κλωνάρι κόψε!

Ἡ προσφώνησις αὕτη, ἡ μᾶλλον τὸ πρὸς τὸν κύριον Κολλάρου αἰσθητικωτάτον τούτο Souvenir τοῦ κυρίου Ι. Σοφριανόπουλου βαθύτατα συνεκίνησεν οὐ μόνον τὸν ὑπὲρ τοῦ ἀπηγγέλλῃ, ἀλλὰ καὶ πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς παρευρισκομένους.

Σημειωτέον δὲ ἐπὶ τοῦ κυρίου Ι. Σοφριανόπουλου κρατοῦμεν, εὐγενῶς ἡμῖν ὑπὸ τοῦ ἰδίου παραχωρηθεῖσαν, καὶ ἑτέραν πρὸς τὸ ἐναγχοσ τοῦ ἀργυροῦσ αὐτοῦ γάμουσ πανηγυρίσαν ἀξιοτίμον ζεύγος τῶν κκ. Κολλάρου ποιητικωτάτην προσφώνησιν, ἣς τὴν ἐν τῇ περιπέσῃ «Βοσπορίδι» δημοσίευσεν ἐπιφυλασόμεθα ἐν εὐθέτῳ καιρῷ.

Ἐν Κερασούντι

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ Πάππος τοῦ ἑαυτοῦ του

Τὴν παράδοξον πλὴν ἀληθεστάτην περίπτωσιν νὰ ἴναί τις παπποῦσ τοῦ ἑαυτοῦ του διηγέται αὐτὸς οὗτος ὁ ἐκ Νεαπόλεως ἀλιεὺσ Ἐρπεο Βρυτζόνι.

Ἐνυμφεῦθην, λέγει, χήραν τινά, ἣτις ἀπὸ τὸν πρῶ-

τον τῆς γάμουσ εἶχε μίαν θυγατέρα δομαζομένην Σιλβιέταν.

Τῆς Σιλβιέτας ἑρασθεῖσ ὁ πατήρ μου, τὴν ἔλαβε σύζυγον.

Ὡσ ἐκ τούτου αὕτη μὲν ἐγένετο μήτηρ μου, ὁ δὲ πατήρ μου ἐπὶ θυγατρὶ γαμβρός μου

Μετ' οὐ πολὺ ἀπέκτησα υἱὸν ὁ ὁποῖος ὡς ἀδελφός τῆς μητρός μου, ἦτο ταυτοχρόνως θεῖος ἰδικός μου καὶ γυναικάδελφος τοῦ πατρός μου.

Ὅθεν ὁ υἱὸς τῆς Σιλβιέτας καὶ τὸ πατρός μου εἶναι καὶ ἀδελφός μου καὶ ἑγγονός μου ἡ δὲ σύζυγός μου, μήτηρ οὐσα τῆς μητρός μου εἶναι καὶ ἰδική μου μάμμη· εἶμαι λοιπὸν σύζυγος καὶ ἑγγονος αὐτῆς

Ἐπειδὴ δὲ ὁ σύζυγος τῆς μάμμης παντὸς ἀνθρώπου εἶναι καὶ παπποῦσ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, σᾶς ἔρω τῷ—ἐπιπροσθέτει ὁ ῥέππος Βρυτζόνι.—εἶμαι, νὰ ἦ ὄχι, παπποῦσ τοῦ ἑαυτοῦ μου ; . . .

Ἐν Κυθωρίας, —Ρ . . .

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἀεροναυτική. Μίαν ἐκ τῶν ἐλκυστικωτέρων ἀπολαύσεων ἐν τῇ Ἐσθίᾳ τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου ἀποτελεῖ τὸ θέαμα τῶν ἀεροστάτων. Μεταξὺ τῶν διαφόρων ἱπταμένων μηχανῶν διακρίνεται οἱ αἰετοὶ τοῦ Graham Bell. Κατὰ τὸν σοφὸν τούτον τὸ ζήτημα τῆς ἀεροπορίας θὰ λυθῆ διὰ τῶν αἰετῶν. Τὸ σχῆμα τῶν αἰετῶν τοῦ Bell εἶναι τετράεδρον ἀποτελούμενον ἐκ τεσσάρων τριγωνικῶν ἰσοδύναμων. Ὁ ἐφευρέτης φρονεῖ ὅτι τὸ μηχανήμα του ὑψοῦται καὶ ἵπταται πολὺ εὐκολώτερον ὅσον οὐδὲν ἄλλο ἀερόστατον. Δύναται νὰ ἀνεγείρη βάρους διπλάσιον ἑαυτοῦ. Ἐάν δὲ τὸ σχοινίον, δι' οὗ εἰσέτι διεπέται, ἀντικαταστῆ διὰ καταλλήλου κινήτηρος, θὰ ἔχωμεν ἐπὶ τέλος τὴν ἐπὶ τοσοῦτον ἀναζητούμενην ἐναέριον ναῦν.

Νικηφόρος Λύτρας. Ἡ Ἑλληνική καλλιτεχνία ἀπώλεσεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Λύτρα ἐν ἐκ τῶν ζωτικωτέρων αὐτῆς στοιχείων. Διότι ὁ Λύτρας ἦτο ὁ ζωγράφος τοῦ ἐλληνικοῦ βίου. Ἐκ τῶν ἔργων του πολλὰ στολίζουν ἀθηναϊκὰς αἰθούσας. Ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ ἐβδομήκοντα ἑτῶν ἄγων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν ἀγάπην ὄλων, ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν. Ἐκ τῶν τελευταίων ἔργων τοῦ Λύτρα τὰ ἀξιοσημείωτα εἶναι: Ἡ κλεμμένη, ἡ κυρπολήσις τῆς ναυαρχίδος καὶ τὸ αὐγὸ τοῦ Πάσα.

Γεωργία Σάνθη. Δὲν σᾶς ὠμίλησα περὶ τῆς Σάνθης, ἣς ἡ ἑκατοταετής ἐορτασθη κατ' αὐτὰς ἐν Γαλλίᾳ, ὄχι διότι δὲν εἶχόν τι σχετικὸν βεβῆαικ, ἀλλὰ διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον ὅτι ἠβέλησα νὰ σᾶς κάμω νὰ περιμείνητε ὀλίγον. Ἡ ὑπομονὴ εἶναι ἀρετὴ . . . κᾶποτε Ἐχετε λοιπὸν ὑπομονήν, μὲχρις οὗ ἡ Δι' Πρεβεζιῶτου δημοσιεύσῃ τὴν περὶ τῆς μεγάλης γυναικὸς μελέτην, ἣν ἔγραψε

Ὁ Ζωολογικός κῆπος Ἀθηνῶν. Μίαν ὠραιωτάτην, ἀλλὰ καὶ ἐσπευσμένην ἔκθεσιν τοῦ ἐθνικοῦ τούτου ἰδρύματος,

μᾶς παρουσιάζει ἐν τοῖς Παναθηναίοις ὁ διευθυντής αὐτοῦ κ. Ν. Κ. Γερμανός. Εἰς τὸν κ. Γερμανὸν ὀφείλεται ἡ ἱδρύσις τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου. Ἐκ τῆς ἐκθέσεως αὐτοῦ βλέπει τις ὅτι ἐν διαστήματι δύο ἑτῶν ἄπειροι καταβλήθησαν ἄγῶνες, ἀλλὰ καὶ μετὰ συνετελέσθησαν χάρις εἰς τὴν προστασίαν τοῦ πρίγκηπος Νικολάου καὶ εἰς τὰς γενναίας δωρεάς, ἃς αὐτοπροσώπως ὁ κ. Γερμανός συνέλεξε περιελάων διαφόρους ἑλληνικὰς παροικίας.

Τὸ μνημεῖον τοῦ Παστέρ. Τῇ 16 Ἰουλίου (ν. ἡμ.) ἐτελέσθησαν ἐν Παρισίοις τὰ ἐγκαίρια τοῦ μνημείου, ὅπερ ἀνηγέρθη εἰς τεμῆν τοῦ μεγάλου ἀνδρός διὰ διεθνούς συνδρομῆς. Ἄμα τῇ πρώτῃ ἐκκλήσει ἡ ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπὴ συνέλεξε 350000 φράγκα. Τὸ μνημεῖον ὀφείλεται εἰς τὴν ἔμπνευσιν τοῦ καλλιτέχνου Falguiere, ὅστις ἀπέθανεν πρὶν ἢ ἴσῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ τέλειον.

Ἡ γυνὴ ὑποδεστέρα τοῦ ἀνδρός. Δὲν πρόκειται περὶ τῆς χειραφετήσεως, ἀλλὰ περὶ ψυχολογικῶν καὶ φυσιολογικῶν παρατηρήσεων, τὰς ὁποίας θὰ ἀπέκλειον εὐχαρίστως τοῦ Μωσαϊκοῦ τούτου, ἐάν ἦσαν ἀπλαῖ ὑποθέσεις καὶ θεωρίαι. Ἐπειδὴ ὁμως τὸ ζήτημα εἶναι σοβαρὸν καὶ ἀνακινεῖται ὑπ' ἀνδρῶν, οἷα ὁ νευροπαθολόγος Mœbius καὶ ὁ πολὺς Césaire Lombroso, δὲν μοι ἐπιτρέπεται βεβῆαικ νὰ τὸ ἀποσιωπήσω. Ἡ γυνὴ λοιπὸν εἶναι ὑποδεστέρα τοῦ ἀνδρός ὑπὸ πᾶσαν ἑποψίαν. Ἐχει κρανίον σχετικῶς μικρότερον, εἶναι ὀλιγώτερον ἐπιτηδεῖα τοῦ ἀνδρός εἰς πᾶν ἔργον ἔστω καὶ γυναικεῖον. Ἡ ἠθικὴ αὐτῆς προέρχεται οὐχὶ ἐκ τῆς λογικῆς, ἀλλ' ἐκ τοῦ αἰσθητικῆς. Ὁ ἔρωσ καὶ ἡ ἀφοσίωσις αὐτῆς κάμνουσι μὲν θαύματα, ἀλλὰ σπανίως φαίνεται ἔχουσα τὴν ἀντίληψιν τοῦ δικαίου. Ἐχει ἰσχυρὸν μνημονικὸν ὡς καὶ ἀντιληπτικόν, ἀλλ' ὄχι διαρκῆ. Δύναται νὰ καταστῆ σοφὴ, ἀλλ' οὐδεμίαν ἐπιστημονικὴν μέθοδον δύναται τις νὰ περιμείνη παρ' αὐτῆς. Ἡ ἀνάπτυξις αὐτῆς εἶναι μὲν ταχύτερα τῆς τοῦ ἀνδρός, εἶναι ὁμως πρόσκαιρος· ὁ ἀνὴρ διατηρεῖ πολὺ περισσότερον ἀκμαίας τὰς δυνάμεις αὐτοῦ παρὰ ἐκείνη. «Ἡ γυνὴ, λέγει ὁ Lombroso, ἔχει μόνον τριάκοντα ἔτη βίου τελείου.» Καὶ διὰ τούτου, ἐπιείγει ὁ περιφρῶσ ἐγκληματολόγος, ἕδον νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄφιν ἡ ἀτέλεια τῆς γυναικὸς, ὅσας δικάζεται αὕτη ὡς κακοῦργος.

Ἡ ὁσμὴ τῶν λευκῶν. Κατὰ τινα ἰάπωνα διδάκτορα τοὺς εὐρωπαϊκοὺς χαρακτηρίζει ὁσμὴ ἀνυπόφορος, λίαν διαφέρουσα τῆς τῶν κειρῶν ἀνθρώπων. Ἐκαστος ἰάπων δύναται νὰ κατανοήσῃ τὴν προσέγγισιν τοῦ εὐρωπαίου μόνον ἐκ τῆς ὁσμῆς ταύτης. Τούτο δὲ ἀποδοτέον πρὸ πάντων εἰς τὴν τροφήν. Ἡ κρεωφαγία ἄρα εἶναι ἡ μόνη αἰτία τοῦ κακοῦ, καθότι οἱ ἰάπωνες εἶναι σχεδὸν ὅλοι φυτοφάγοι. Ἐπὶ τούτοις ὁ ἰάπων σοφός ἀναφέρει ἔθνογράφος τινὰς, οἵτινες πινύονται λόγον περὶ τῆς ὁσμῆς τοῦ Βρόνσβικ, τῆς Σαβοίας ἢ τῆς Νορμανδίας.

Ἴπποι νάοι. Ὁ Ζωολογικὸς κῆπος τῶν Παρισίων ἀπὸ τινος κάτοχος τριῶν ἵππων, οἵτινες πρέπει νὰ ἴνη οἱ μὲ

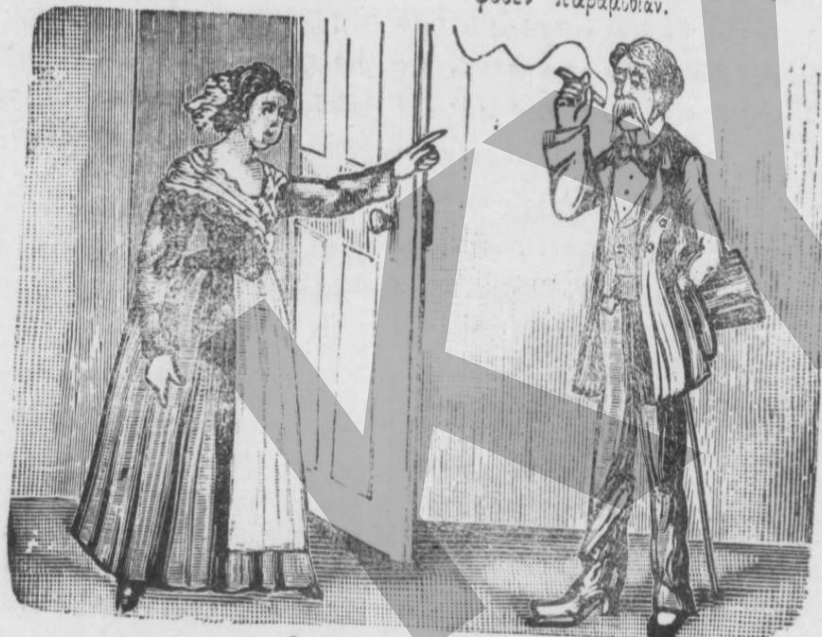
κρότερος τῆς γῆς. Τὸ ἀνάστημα τῶν ἔππων τούτων (75-86 ἑκατοστομέτρων) δὲν εἶνε μεγαλύτερον εὐμεγεθοῦ; κύνος, τὸ δὲ πέταλον τοῦ μικροτέρου ἐξ αὐτῶν ἔχει διαστάσεις: 4x4.5 ἑκατοστομέτρων!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Νευρολογικὴ καὶ ψυχιατρικὴ ἐπιθεώρησις. Πλῆρε, λαμπρῶς καὶ παντοίας ἐπιστημονικῆς ὕλης ἐξιδούθη καὶ διενεμήθη τὸ ἕκτον φύλλον τῆς ἐν Ἀθήναις τῆς Νευρολογικῆς Ἐπιθεωρήσεως τοῦ λαμπροῦ ἐπιστημονικοῦ περιοδικοῦ τοῦ κ. Σ. Βλαδιανοῦ.

Ὁδηγὸς τῆς Ἀκαδημίας. Ἡ ἐν Ἀθήναις εὐδοκιμώτατα λειτουργοῦσα Ἐμπορικὴ καὶ Βιομηχανικὴ Ἀκαδημία ἐξέδωκεν ἄρτι ὑπὸ τῶν ἀνωθι τίτλων πολυσέλιδον πανηγυρικὸν τεῦχος ἐπὶ τῇ συμπληρώσει δεκαετίας ἀπὸ τῆς ιδρύσεώς της. Τοῦ κοινωφελεστάτου τούτου ἰδρύματος ἡ σκοπιμότης εἶναι καταφανεστάτη, ὡς πληροῦντες σοβαρὰν ἔθνικὴν ἀνάγκην καὶ θεσπεύοντες κλάδον πλείστης δεξιότητος ἐνισχύσεως παρ' ἡμῖν. Τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν πανηγυρικὸν αὐτοῦ τεῦχος, ἐκτός παντοίας καὶ περικίλης ὕλης, ἦν παρέχει τῷ ἀναγνώστῃ, μὲν ἅμα αὐτὸν εἰς τὸ καταστατικὸν τῆς ἀνωτέρας ταύτης παρ' ἡμῖν σχολῆς, περιέχει δὲ καὶ πλείστας προσωπογραφίας τῶν ἐν αὐτῇ καθηγητῶν.

Ἡμερολόγιον τοῦ Αἰγαίου ἐν Σάμῳ. Ἀσμένως ἀγγέλλομεν ὅτι ἡ φίλη Σαμία ποιήτρια καὶ καλῆ ἡμῶν συνεργάτις δεσποινίς Ἐλένη Σιδωροῦ μετὰ τὸ αὐτὸ ἐγκρίτου δημοσιογράφου κ. Θεοδοσίου Μάλλη, προβαίνει προσεχῶς εἰς τὴν ἐκδοσιν Ἡμερολογίου φιλολογικοῦ, χρονολογικοῦ καὶ γεωγραφικοῦ, ὅπερ ἐξασφαλίσαν ἤδη τὴν συνεργασίαν πολλῶν λογίων καὶ μελλόντων να συγκεντρώσῃ ἐν αὐτῷ παντοίαν γλαφυρὰν καὶ ἐνδιαφέροντων ὕλην, δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θὰ συγκεντρώσῃ ἐπίσης καὶ πλῆθος ἀνεγνωστων. Εὐχόμεθα τῇ ἀγαπητῇ συνδεδεμένῳ καὶ τῷ ἀξιότιμῳ αὐτῆς συνεργάτῃ παντοίαν εὐδοκίαν εἰς τὸ κοινωφελὲς ἔργον, ὅπερ ἀνέλαβον.

Ο ΑΦΗΡΜΕΝΟΣ

Ὁ κύριος. Ποῦ εἶναι τὸ καπέλλο μου καὶ δὲν το εὗρισκω;
Ἡ ὑπερήτρια. Κύριε, θὰ κάψετε τὸ στόμα σας.

Τίσις Γ. Γεωργοπούλου καὶ Ε. Βασιλειάδου Κουρσοῦ. Χάν ἀρ 3.

Ἀδελφότης Ἀγίων Ἀναργύρων ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Πρὸς ἀντίβρασιον κατὰ τῆς ἐξαπλώσεως τῶν προπαγανδῶν ἰδρύθη ἄρτι ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἀδελφότης ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἅγιοι Ἀναργυροί», ἣτις κέκληται νὰ παράσχω σπουδαϊστὰν ἐκδούλευσιν εἰς τὸν τόπον ἐξυπηροῦσα ὀφίστου καὶ ἱερωτάτου ἐνδιαφέροντος σκοπὸν καὶ προορισμόν. Συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας τὸ συμβούλιον αὐτῆς ἀπαρτιζόμενον ἐκ προκρίτων καὶ λογίων ἀνδρῶν, τῶν κ. κ. Ἰωάννου Κούτσουρα Προέδρου, Δημητρίου Συνονοῦ Ἀντιπροέδρου, Ἰωάννου Μήτρου Γεν. Γραμματέως, Περικλέους Κράλλη Εἰδικοῦ γραμματέως, Δημητρίου Πασιάνικα Ταμίου καὶ Ἰωάννου Μόλα, Σαράντη Πεντζίκη καὶ Νικολάου Ζαχαροπούλου Συμβούλων.

ΓΑΜΟΙ

Τῇ 29ῃ λήξαντες ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ ἐνδοξοτάτου Φουκτ βέη, ταγματάρχου τοῦ λογιστικοῦ Γραφείου τοῦ Ἰπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, νέου ἀξιολόγου καὶ κοσμοπομένου ὑπὸ εὐρείας παιδείας, μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἀποθανόντος Γιουσούφ Ζιαετίν Βέη, Διοικητοῦ ἐν Τζεβελέη Γαρπῆ καὶ ἀδελφῆς τοῦ ἐκ τῶν διαπρεπῶν ὑπαλλήλων τοῦ γραφείου τοῦ Τύπου καὶ πλείστης ἀπολαύοντος ἐκτιμήσεως καὶ συμπαιθεῖν Κεμάλ Βέη. Τῷ νεαρῷ ζεύγει εὐχόμεθα πᾶν ἀγαθόν, ὅπερ δύναται νὰ καταπέμψῃ τοῖς θνητοῖς ὁ οὐρανός.

Μετὰ πολλῆς τῆς λύπης ἀναγράψομεν τὸν θάνατον τοῦ ἐκ τῶν λογιωτικῶν ὑπαλλήλων τοῦ γραφείου τοῦ τύπου Ἰωακείμ ἐφένῃ Καρυαγῶτῃ, ὅστις ὑπῆρξε καὶ ἰδιαίτερος λογοκριτῆς τῆς «Βοσπορίδος». Ὁ μακαρίτης ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν ἐν περιδουκίᾳ ἡλικίᾳ, ὑπῆρξε δὲ ἐκ τῶν καλλίστων, ἐπισπαιαμένο; τὰς συμπαιθείας πάντοτε. Εὐχόμεθα αὐτῷ κούφην τὴν γαῖαν, τῇ δὲ δὲ οἰκογενείᾳ αὐτοῦ τὴν ὑψόθεν παραμυθίαν.

12 Αὐγούστου 1904

Ἐπωφεληθῆτε

τῆς εὐκαιρίας,

Εἰς τὶμας τῶν ἐργοστάσιων

ΜΟΝΟΝ ΔΙΑ 31 ΗΜΕΡΑΣ

Εἰς τὸ καταστήμα

Ν. Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ἐν Κουλέ-καποῦ κάτωθεν τῶν ἀπαρταμέντων Ζαχαρώφ ἀριθ.—4

Προτιθέμενος ν' ἀνοίξω κατ' αὐτὰ, νέον ὑποκατάστημα ἐν Πέραν πρὸς εὐκολίαν τῶν πελατῶν μου, λαμβάνω τὴν τιμὴν ν' ἀναγγεῖλω εἰς τὴν ἀξιότιμον πελατεῖάν μου καὶ τὸ σεβαστὸν κοινὸν ὅτι ἀπὸ τῆς 6ης ἰουλίου προβαίνω εἰς ἐκκαθάρισιν τοῦ ὄλικοῦ τοῦ καταστήματός μου, παρέχων οὕτως ἕκτακτον εὐκαιρίαν εὐθηγηῆς καὶ ἐκλεκτῆς προμηθεῖας εἰς τοὺς θέλοντας νὰ τιμῆσωσι τὸ κατὰστημά μου. Ἡ ἐκκαθάρισις θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ 31 ἡμέρας.

Ὁ κάτωθι κατάλογος ποιότητων καὶ τιμῶν ἀρκεῖ νὰ καταδείξῃ εἰς τοὺς ἀξιότιμους ἡμῶν πελάτας τὴν ἀπίστευτον εὐθηγησίαν τῆς ἐκκαθαρίσεως τοῦ καταστήματος ἡμῶν, περὶ δὲ τῆς ἐκλεκτικωτάτης ποιότητος τῶν ἐμπορευμάτων μας παρακαλοῦμεν αὐτοὺς ὅπως εὐφραστήθωσι νὰ πεισθῶσι δι' ἀπλῆς ἐπισκέψεως.

- Μπασμάδες Γρ. 1 καὶ ἄνω, Μπατίσις γρ. 1 1/4 κ. ἄ. Κρετόρια γρ. 1 1/4 κ. ἄ. Λινὰ δι' ἐμπροσθέτες γρ. 1 3/4 κ. ἄ. Λινὰ διὰ στρώματα γρ. 2 1/2 κ. ἄ. Λινὰ διὰ σκεπάσματα γρ. 2 1/2 κ. ἄ. Μουσαμάδες διὰ φοῦστες γρ. 4 κ. ἄ. Ντόκ διὰ φορεσιὰς παιδιῶν γρ. 2 κ. ἄ. Ντόκ διὰ φουστάνια γρ. 2 κ. ἄ. Πικέδες διὰ φουστάνια γρ. 2 1/4 κ. ἄ. Μάλλινα Ἐταμί φουστάνια γρ. 4 κ. ἄ. Μάλλινα Βιγγὸν φουστάνια γρ. 3 κ. ἄ. Μαῦρα μετὲ σατέν δὲ Λυὸν γρ. 11 κ. ἄ. Πορζέδες ὄλα τὰ χρώματα γρ. 3 1/2 κ. ἄ. Ταφτάδες ὄλα τὰ χρώματα 6 1/2 κ. ἄ. Σοὰ ἐκροῦ γρ. 3 1/2 κ. ἄ. Μεταξωτὰ φαρταῖ διὰ βλοῦδες γρ. 4 1/2 κ. ἄ. Μαρταπόλ. μεγ. τόπ. 56 πῆχ. γρ. 65 κ. ἄ. Ἀμερικάνικα τόπια γρ. 35 κ. ἄ. Πεισίταις λινὲς ἢ δωδεκάς γρ. 15 κ. ἄ. Τραπεζομάνδ. με 6 πετσέτες γρ. 20 κ. ἄ. Τραπεζομάνδ. με 12 πετσέτες γρ. 30 κ. ἄ. Τραπεζοσκεπάσματα. γρ. 10 κ. ἄ. Στόφες δι' ἐπιπλοισρ. δύο πῆχ. φάρδος γρ. 3 1/2 κ. ἄ. Τούλια διὰ μπερτέδες Μουσαμάδ. ἔτοιμοι διὰ τραπεζία γρ. 9 κ. ἄ. Μουσαμάδ. πατώματος γρ. 5 κ. ἄ. Μουσαμάδ. διὰ θέσις γρ. 1 1/2 κ. ἄ. Στόρια ἔτοιμα με μηχανὰς γρ. 6 κ. ἄ. Στόρια ἔτοιμα με ἀντρετὲ ταντέλ. γρ. 10 κ. ἄ. Κορσέδες γρ. 5 κ. ἄ. Κονβέρτες πικεδένιες γρ. 16 1/2 κ. ἄ.

Εἶδη πένθημα

Μπασμά μαῦρο 1 1/4. Μαῦρο Βιγγὸν 3. Μαῦρο Φουλέ 4. Κρέπ ἀγγ.λαί 3 1/2.

Καὶ πλείστα ἄλλα εἶδη ἀρίστης ἐκλογῆς

ΣΗΜ.—Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τοῦ σεβαστοῦ κοινοῦ εἰς τὸν τοῦ καταστήματος ἀριθμ. 4, ὅπως μὴ, παραπλανώμενον ἐξαπατᾶται ὑπὸ ἄλλων συναδέλφων, οὔτινες δὲν δύνανται νὰ παρουσιάσωσι τὰ ἴδια εἶδη εἰς τὰς αὐτὰς τιμάς.